

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ

DEVİRİMCİ SOL

Mart 2003 SAYI: 18

DEVİRİM İÇİN SAVAŞMAYANA SOSYALİST DENMEZ

Yeni-sömürge bir ülkede MARKSİST-LENİNİST olmak

**30 Mart - 17 Nisan Devrim Şehitlerini Anma
Parti Kuruluşunu Kutlama Günlerimiz**

**Marksist-Leninist İdeolojimizle
Feda ruhumuzla**

**Bağımsızlık Demokrasi
Sosyalizm Yolundayız!**

“Amerikan emperyalizminin hakimiyeti ve yerli uşağı sömürücü sınıfların iktidarını yıkmak, bağımsızlığı kazanmak için tek yol silahlı kurtuluş savaşıdır.

Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi, bu yolda mücadeleye kararlı bütün yurtseverleri kucaklayan halkın savaşıcı örgütüdür. Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi, mücadelesinde Türkiye işçi sınıfının savaş örgütü olan Türkiye Halk Kurtuluş Partisinin önderliğini kabul eder ve mücadelesini onun emir ve kumandası altında yürütür.”

(THKC 1 No’lu Açıklaması’ndan)

Devrimci Sol 18. Sayı İÇİNDEKİLER

Direnme Çizgisi ve Devrimcilik	3-10
30 Mart - 17 Nisan	11-14
İmparatorluk zafer kazanamayacak	15-18
Parti-Cephe Teorisinin Gücü	19-26
Devrimcilik ve İhanet	27-29
THKC 1 No’lu Açıklama...	30-33
Feda Ruhuyla Devrim Yürüyüşü ...	34-44

30 Mart bir dönüm noktası tarihimizde. 1972 30 Martı manifestomuzun, 1994 30 Mart’ı ise partimizi yeniden yaratmamızın tarihi.

Kızıldere’den ölüm oruçlarına uzanan çizgide, devrimin tarihiyle birlikte, devrimciliğin manifestosunu yazıyoruz.

Devrimci Sol’un 18. sayısını esas olarak bu konuya ayırdık. Kızıldere’de somutlaşan devrimcilik tarzını, kızıldere’de somutlaşan teoriyi ve bu mirasın Ölüm oruçlarında yansıyışını ele aldık.

DİRENME ÇİZGİSİ VE DEVRİMCİLİK

- ★ Devrimciliğimiz, gücünü ve şeklini, Marksizm-Leninizmden ve tarihimizden alır!
- ★ Yeni-sömürge bir ülkede devrimcilik; emperyalizmle ve oligarşiyle uzlaşmayan ve bedel ödeyebilen bir devrimciliktir.
- ★ Uzlaşanlar ve bedel ödeyemeyenler, reformist, Avrupalı, sivil toplumcu olabilirler; ama devrimci olamazlar!
- ★ Yeni-sömürge bir ülkede devrimciliğin manifestosu; Mahirlerin “biz bu raya dönmeye değil ölmeye geldik” sözlerinin siyasi muhtevasıdır!

Amerikan emperyalizmin işgalinin askeri boyutlar kazandığı, oligarşinin imha politikasını kesintisiz sürdürdüğü, halkın yoksulluğunun adli adınca “açlık” boyutuna ulaştığı bir ülkede, bir devrimci ne yapar, nasıl yapar? Devrimcilik, örgütlülük demek olduğuna göre, örgütsüz bir devrimcilik tarihin akışının dışında bir olgu olduğuna göre, aynı soruyu “**bir devrimci**” yerine “**bir örgüt**” olarak da sorabiliriz; Amerikan imparatorluğunun dünyaya teslimiyeti dayattığı, Amerikancı işbirlikçi iktidarların zulümde pervasız davrandığı bir ülkede, devrimci bir örgüt ne yapar, nasıl yapar?

Kızıldere, üzerinden geçen 31 yıla karşın, bize bu sorunun cevabını veriyor. Bu sorunun -sadece pratik değil- stratejik, taktik, politik, ideolojik cevabını görmek için dönüp yeniden bakıyoruz Mahir’lere. Yeniden bakıyoruz Kızıldere’den başlayıp Çiftahavuzlardan, Balkıcalardan geçip 2000-2003 ölüm orucuna uzanan tarihe. Yeniden herkesin dikkatine sunuyoruz bu tarihi.

“THKP-C’den DHKP-C’ye...” dediğimizde,

otuz yılı aşkın bir süreçten söz ediyoruz. Bu tarihi kesintisizleştiren, sadece Mahir’in yazılarındaki lafızları sürdürmek değildir; Mahir’lerin önderliğindeki THKP’yi ve ardısıra Devrimci Sol’u ve nihayetinde DHKP-C’yi birleştiren, onları birbirinin devamı haline getiren, devrimci çizgi ve bu çizgiyi uygulamakta gösterilen kararlılıktır.

Kızıldere’yi sloganlaştıran bir çok siyasi hareket geldi geçti bu dönemde. Ama Kızıldere’nin mirası, sadece sloganlarla taşınamayacak kadar ağırdı. Kızıldere’nin mirasını taşımak, en başta Kızıldere’dekilerin iddia ve kararlılığına sahip olmakla mümkündü. O iddia ve kararlılığı ete kemiğe büründürecek bir örgütle mümkündü.

Bu ülkede devrimci olmak kolay; çünkü her şey, ekonomik, siyasi, askeri, kültürel her şey, sizi devrimci olmaya zorlar. Ama bu ülkede devrimci kalmak zordur; çünkü devrimci olduğunuz andan itibaren, düzen, ekonomisiyle, zoruyla, kültürüyle, size devrimciliği bıraktırmak için üzerinize çullanır. Devrimci örgütler açısından da durum farklı değildir. Şu veya bu biçimde devrimi hedefleyerek ortaya çıkan bir çok devrimci örgüt gelip geçmiştir siyasi tarihimizden. Yorum farkları ne olursa olsun, dünyanın çeşitli ülkelerinde devrimleri başarıya ulaştırmış stratejileri benimseyen bir çok örgüt, bu stratejiler doğrultusunda örgütlenme ve mücadeleye girişti. Ama bunların çoğu yok şimdi. Bir çoğu da başladığı noktadan, stratejisinden çok farklı yerlere savrularak varlıklarını sürdürüyorlar. Faşizmin hüküm sürdüğü yeni-sömürge bir ülkede, otuz üç yıldır devrim bayrağını taşıyoruz. Bu ülkede devrim iddiasını ve ısrarını sürdürmek kolay değil. Türkiye devrimci hareketi, silahlı mücadelenin başladığı 1970 yılından bugüne, birbirinden önemli, birbirinden zorlu dönemlerden geçti. Gelip-geçicilikle, kalıcı olmak arasındaki farkı yaratan, bu zorlu dönemlerde devrimciliği doğru taktik, politika ve il-kelerle sürdürüp sürdürememektir.

Kızıldere’den bize miras kalan, Marksizm-Leninizm ve yeni-sömürge bir ülkede nasıl devrimcilik

yapılacağıdır. Bu mirası bir “mirasyedi” gibi yeyip tüketmediğimiz, mirası sadece istismar malzemesi olarak görmediğimiz; sahiplenip sürdürdüğümüz, büyüttüğümüz ve geliştirdiğimiz için, Kızıldere’den bugüne uzanan kesintisizlik bizde somutlanır.

“Yaşama”nın bitiş, “ölme”nin devamlılık anlamına geldiği direniş tarihi: THKP-C önderleri, Kızıldere’de kuşatıldıklarında, herkesin bildiği gibi teslim ol çağrılarına *“biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik”* cevabını verdiler. Bu salt bir kahramanlık değil, bir siyasi tavrıdır. Kahramanlık, Kızıldere’yi anlamak istemeyenlerin onu hapsettiği bir çerçevedir. Kızıldere ondan çok daha fazlasıdır. Önder kadro, kendi “imhasına” karar veriyor. Devrim davasının uzun vadeliğini düşünmeyen, devrime, halka mutlak anlamda inanmayanların verebileceği bir karar değildir bu. 12 Eylül’ün hapishanelerinde çeşitli siyasi hareketler bu kararı veremedikleri için, Kızıldere’nin tam aksi istikamete savruldu. Direnişi ve ölümü değil, düzeni seçtiler. Ölmediler, ama çizgilerini, hareketlerini öldürdüler. Onların yaşamının karşılığı, önderi oldukları siyasi hareketlerin cesetleri oldu.

Türkiye solunun çeşitli kesimleri, Kızıldere’deki tercihe her karşı karşıya kalışlarında ölmeyi değil, dönmeyi tercih ettiği için, ortalık bu kadar çok reformistle doldu.

“Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik” ... diyen sesin anlattığı neydi? Burada “dönmek”, açık ki, ihanettir. Ve burada ölüm, yeni bir anlam yüklenmiştir. Ölmek, savaşmaya devam etmektir. Ölmek, netleştirilen devrim yolunda yürümeye devam etmektir. Parti-Cephe önder kadroları ve savaşçıları, Kızıldere’de buna karar verdiler. Biz, bu tarihsel hükmün uygulayıcısıyız.

Kızıldere’den bugüne cuntalar, infazlar, katliamlar, kaybetmelerle şekillenen imha politikalarına karşı Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi Türkiye’nin di-

renen damarıdır.

Otuzüç yıllık tarihi boyunca, tüm karşı-devrim rüzgarlarına, ideolojik alt üst oluşlara karşı Marksizm-Leninizmden ve sosyalizmden sapmayan Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi Türkiye’nin **devrimci damarıdır**. Bütün darbelere rağmen, sosyalist sistemin yıkılmasıyla esen bütün moral bozucu etkilere, karşı-devrimci rüzgarlara, bütün teorik alt üst oluşlara rağmen, bu çizgide durulabilmiştir.

Parti-Cephe’nin gücünün, dayanıklılığının kaynağında, Marksizm-Leninizme güven var. Bundan güç alan bir dirençle otuz üç yıldır siyaset sahnesinde iddiasını ve mücadelesini sürdürüyor Parti-Cephe. Yurtsever, demokrat güçler de, zaman zaman emperyalizme, faşizme karşı önemli direnişler gösterebilirler. Burada ise belli bir anda, belli bir yerdeki bir direnişten değil, emperyalizmin ve faşizmin zulmü altındaki sürekli, kesintisiz ve direnmekten ötesini amaçlayan bir mücadeleden söz ediyoruz. İşte bunu mümkün kılan Marksizm-Leninizm ve bunu kendi ülke gerçeği içinde doğru biçimde yorumlayan, kendi toprakları üstünde Marksist-Leninist olmanın hakkını veren devrimcilik anlayışıdır.

Devrimciliğin, faşizmin şiddeti altında ve devrimci şiddete başvurarak sürdürülebildiği yeni-sömürgecilik gerçeği: Yeni-sömürge bir ülkenin Marksist-Leninisti olmak ne-

dir, nasıl şekillenir; yılların süzgecinden bu sorunun cevabına bakanlar, faşizmin her türlü zulmüne, infazlara, işkencelere, kaybetmelere, tutsaklıklara, katliamlara karşı, ancak sınırsız bir feda ruhuyla varolunabileceğini görürler. Devrimci kalınacaksa, devrimci olarak varolunacaksa, başka yolu yoktur. Bu ruhun kaynağı hiç kuşku yok ki, Marksizm-Leninizme inançtır. Ama Marksizm-Leninizmi teorik olarak kabul etmenin kendiliğinden bu ruha sahip olmayı beraberinde getirmeyeceği de ortadadır.

Marksist-Leninistliği, daha yalın bir deyimle, devrimciliği ülkemiz solunun nasıl kavradığı, ülkemiz solunun büyük bölümünün bugün içinde bulunduğu halin de açıklamasıdır.

Solun önemli bir bölümü legal partilere dolmuş, (belki de faşizmin zulmü karşısında buralara *“sığınmış”* demek, daha uygun olacaktır), bir diğer kısmı reformizmin eteklerinde siyasi yaşamını idame ettirmeye çalışıyor. Militalık, radikallik, bu so-

Otuzüç yıllık tarihi boyunca, tüm karşı-devrim rüzgarlarına, ideolojik alt üst oluşlara karşı Marksizm-Leninizmden ve sosyalizmden sapmayan Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi Türkiye’nin devrimci damarıdır.

lun kültüründen çıkmış, militanlık kabalığının karşılığında kullanılan aşağılayıcı, küçümseyici bir kavrama dönüşmüş. Uzlaşmazlık “akılsız solculuk” olarak tarif ediliyor. Yarını, öbür günü düşünmek gün- demlerinde yok. “İktidar” denilince sadece işbaşındaki hükümeti anlıyorlar artık; halkın iktidarı hedefi sözde bile silinmiş literatürlerinden. Devrimci kültür, devrimci ahlak gibi kavramlar da telaffuz edilmiyor. Burjuvazinin bireyci, yoz kültürü, çeşitli biçimlerde teorileştirilerek kendi saflarına taşınmış. Kısacası, teorik, politik, pratik ve kültürel bir acizlik ve etkisizlik tablosu.

Bir devrimcinin kendini anlatırken “ölmeye ve öldürmeye hazırım” demesini bu kafa elbette anlamayacaktır. Ölüm oruçlarına karşı çıkarken “*düşman zaten yoketmek istiyor, siz de kendinizi öldürüyorsunuz*” deyişi kadar hafif, savaş ve direniş gerçeğinden uzak bir başka cümle kurmak zordur. Ama Türkiye (ve dünya) gerçeği, “her türlü şiddete hayır” teorisinin iflasını ilan etti çoktan. Emperyalizmin 1990’ların başında estirdiği “barış içindeki dünya” rüzgarlarının yerini imparatorluğun saldırı dalgasına bıraktığı koşullar, “*geceleeri evinde rahat uyuyan devrimcilik*” teorilerinin emperyalizmin “halklara ninni” olarak uydurduğu şeyler olduğunu gösterdi.

Yeni-sömürge bir ülkede devrimci gerektiğinde, yeri geldiğinde ölür, öldürür. Çünkü yeni-sömürge bir ülkede devrimci, savaşır. Savaş ikisini de içerir.

Yeni-sömürge bir ülkenin kurtuluşu (yani bağımsızlığını kazanması, faşizmi yıkması, halkın iktidarını kurması), halkın silahlı kurtuluş savaşının dışında bir biçimde mümkün değildir. Mahirler bunu formüle etmiştir; Kızıldere bunun manifestosunu yazmıştır. Dün bu teorilere karşı çıkanlar kendilerini tasfiye ettiler, onlardan geriye sadece yorgunlar, yığınlar yığını kalmıştır. Onların artık devrim ve sosyalizme dair örgüt olarak söyleyebilecekleri bir şey yoktur. Bugün hala bu teoriye karşı çıkanların da hala o noktaya varmadılarsa bile, akıbetleri aynı olacaktır.

Devrimciliğin doğal ve yalın hali kaybolunca, yerini akıllı, hesapçı, statükocu, icazetçi solculuk aldı: Çeşitli sol güçlerin devrimciliği kavrayışı da “yeni teorileri”ne göre şekillendi. Özellikle Sovyetler Birliği’nin yıkılışından sonra bu düşünceler ve bu solculuk tarzı geliştirildi. Politik planda, legal particilik, reformizm, sivil top-

lumculuk, AB’cilik olarak adlandırabileceğimiz bu anlayışlar, devrimciliği dejenere etti. Ortaya son derece olumsuz örnekler çıkardı.

“İcazet” bu şekillenişin kilit kelimelerinden biridir. Daha işin başında emperyalizm ve oligarşinin düzeni için bir “tehlike olmadıklarını” kanıtlamaya çalıştılar. Bunun sonucunda “*bu düzeni yerle bir edeceğiz*” söyleminin yerini, her koşulda, mazlum, mağdur, kendini acındıran, taleplerinin ne kadar da “burjuva ölçüler içinde” olduğunu kanıtlamaya çalışan hümanist, insan hakları savunucusu bir söylem aldı. Kendilerinin devrimci, sosyalist olduğunu söyleyen “parti”ler, “insan hakları derneklerine” dönüştü. Partiyle dernek arasındaki fark silindi.

Biz suçlayanız, yargılayanız. Bizim olanı istiyoruz. İktidar iddiamız var. Mevcut iktidarı YIKMA hedefimiz var. Bu hedef ne gizlenebilir, ne de islamcıların yaptığı gibi “takiyye” yapılabilir. Bu iddiaya ve hedefe sahip olmayan, örgütlenmesini ve mücadelesini bu hedefe yöneltmeyen her devrimci kişi ve grup, kendini sorgulamalıdır. Böyleleri, yeni-sömürge bir ülkenin devrimcileri değil, ancak “demokratları”dır.

Yalnız devrimcilik mi, hayır; bu kafa yapısı demokratlığı da yoketti. Demokratlığı da Avrupacılığa, sivil toplumculuğa, faşizmle uzlaşma halindeki bir siyasi varoluşa dönüştürdü. Demokrat, faşizme karşı demokrasi mücadelesinin içinde olandır. Evet, o devrimden yana olmayabilir, o, sosyalizmden yana olmayabilir, bunlar için savaşmayabilir, ama demokratlığın kıstası faşizme karşı mücadeledir. O mücadele neyi, nasıl gerektiriyorsa, öyle mücadele edecektir. “Demokratlık” kişilerin pratiğine göre yapılan bir tanım değil, siyasal konumuna göre yapılan bir tanımdır. Peki bizim ülkemizde “demokrat” denilince akla ne geliyor? Devrimci mücadeleye, o

Yeni-sömürge bir ülkenin kurtuluşu, halkın silahlı kurtuluş savaşının dışında bir biçimde mümkün değildir. Mahirler bunu formüle etmiştir; Kızıldere bunun manifestosunu yazmıştır. Dün bu teorilere karşı çıkanlar kendilerini tasfiye ettiler, onlardan geriye sadece yorgunlar, yığınlar yığını kalmıştır.

mücadelenin getirdiği bedelleri ödemeye uzak duran, risksiz, bedelsiz muhaliflik yapanlara demokrat deniyor. Yani başka bir deyişle, ortaya “düzen statükoları içinde yaşayan sosyalistler” şeklinde ucube bir tarif çıkmıştır. siyasi literatürümüze “ünlemlı demokrat”lık olarak giren kavram, tam da budur işte.

Bunun ne tarihle, ne bilimsellikle ilgisi yoktur. Elbette, gerektiğinde demokrat da uğrunda mücadele ettiği şey (demokrasi) için ölümü göze alır. Faşizme karşı ölümüne direnir. Demokrasiyi savunmakta bile kararsız, tutarsız, korkak ise, ona demokrat denmez. Demokrat, demokrasiyi savunur. Demokrasiyi yokeden faşizmse, faşizme karşı direnir.

Devrimci ise, direnmenin ötesinde, faşizmi, oligarşinin iktidarını yıkma iddiasına ve hedefine sahip, bunun için savaşıdır. Düzen için de bu nedenle tehlikelidir. Eğer düzen için gerçek anlamda bir tehdit ve tehlike yaratabiliyorsak, bu devrimciyi ancak mutlu eder.

Elbette devrimci, demokrat kesimler, mücadelesini örgütlemeye çalıştıkları halk, bu düzende mağdur olandır. Ama haksızlığın, adaletsizliğin, bozuk düzenin sadece “mağduriyet” boyutuna sıkıştırılması, buna bağlı olarak ajitasyon ve propagandanın adeta “kendine acındırmaya” dönüşmesi devrimci bir mücadelenin değil, protest, muhalif, alternatif olmayan ve esaslı itibarıyla da klasik anlamda “insan hakları mücadelesi”nin ifadesidir.

Bu kafa yapısına sahip olanlar, oligarşiyeye karşı mücadele içinde kazanılmış mevzileri savunamazlar. Haklılık ve meşruluk zayıftır onların kafasında. Ölüm oruçları ve F tipleri konusundaki “koğuş-hücre” tartışmasını hatırlayın. Legal particiler, devrim-

Haklılık ve meşruluk zayıftır onların kafasında. Ölüm oruçları ve F tipleri konusundaki “koğuş-hücre” tartışmasını hatırlayın. Legal particiler, devrimcilerin örgütlü yaşamlarını savunamamışlardır. “Oligarşinin kabul edebileceği” biçimler bulma (yani icazetin dışına çıkmama) kaygısıyla, Avrupa örneğine sarılmışlardır.

cilerin örgütlü yaşamlarını savunamamışlardır. “Oligarşinin kabul edebileceği” biçimler bulma (yani icazetin dışına çıkmama) kaygısıyla, Avrupa örneğine sarılmışlardır.

Devrimcilerin zulme karşı kendi bedenlerini tutuşturmalarını da, kendilerini bomba yapmalarını da savunamamış, bundaki haklılığı, meşruluğu bile teslim edememişler, burjuvazinin cephaneliğinden alınmış “yaşamın kutsallığı ve terörizm” demagojileriyle direnişin ve misilleme hakkının bu biçimlerine karşı çıkmışlardır.

“Devrimciliği” adeta burjuva özgürlükleri savunma düzeyine indiren bir anlayışın, oligarşinin imha politikasına karşı bedel ödeyerek sürdürülen bir direnişin içinde olamayacağı açıktır. Bu direnişin özellikle bir noktasından sonra (ki bu dönemeç 19 Aralık katliamıdır) yalnız bırakıldık. Öyle ki, yanımızda halen direniş sürdürenler bile artık “kerhen” içindeydiler; ve neticede birer birer gittiler onlar da. Yalnızlığımız resmileşti.

12 Mart cuntasının ağır baskı ve takip koşullarında direnen devrimciler, varolan sınırlı ilişkileriyle, sınırlı güçleriyle de olsa Mahir’in “**silahlı devrim cephesi**” olarak adlandırabileceği şekilde politik ve pratik birliktelik içindeydiler.

Peki emperyalizmin ve oligarşinin birlikte sürdürdüğü imha ve tasfiye saldırısı altında büyük bir direnişin sürdüğü bugün neyin “cephesi” var?

Bugün ölümlerimiz karşısında “*aynı mahalleden değiliz... cepte keklik mi sandınız... yaptınız sonuçlarına katlanırsınız... farkımızı koyduk iyi oldu...*” diyenler cephesi var.

Bugün, en azından Marksizm-Leninizmi savunmaların, devrim ve sosyalizmde ısrar edenlerin, Avrupacılığı reddedenlerin devrimci bir cephesi yok. Ama reformist bir blok var. Bununla sadece “Emek Barış Demokrasi Bloku” adı altında bir araya gelen HADEP, EMEP, SDP’yi kastetmiyoruz. Bunlarla birlikte ÖDP’sinden TKP’sine kadar legal particilerin, STÖ’cülerin hemen tamamı bu blok içindedirler.

Bu direniş sürdürürken, devrimci bir cephenin birlikte direnişinden vazgeçtik, “anti-faşist” tavrı tutarlı bir cephenin desteğini de bulamadık yanımızda. “Demokrasi mücadelesi cephesi” de bulamadık. Fakat bu reformist bloku bulduk karşımızda. Siyasi çizgilerine uygun biçimde “insan hakları temelinde” direnişin yanında olabilirlerdi. Ama bu

kadarını da yapmadılar. Çünkü bu noktada işin içine “siyasi hesaplar” giriyordu. Devrimci direnişin ve devrimci hareketin varlığını kendisi için de bir “tehdit” olarak gören reformizm, esas olarak devrimciliğin tasfiyesine onay verdi, kendi cephesinden bunun kapısını açtı.

Bu noktada, bu reformist bloku oluşturan partilerin, grupların, demokratik kitle örgütlerinin ve onların yöneticilerinin devrimcilik, sosyalistlik iddialarının kaba bir sahtekarlık olduğunu söylemek, gerçeği düz olarak dile getirmektir.

Kızıldere’deki tavra hayat veren sözlerden biri şöyleydi: **“Devrim için savaşmayana sosyalist denmez!”** Gerçek bu kadar yalındır.

Bunun dışındaki her şey palavradır.

Direnme çizgisinde tutunamayan bir siyasi harekette, sürekli gerilemenin, politik savrulmaların inançsızlığa, moral bozukluğuna dönüşmesi kaçınılmazdır. Nitekim reformizm bugün bunu yaşamaktadır. Hala burunlarından kıl aldırıyor gibi gözükseler de, içinde bulundukları durum budur.

Bizim tarihimizi ve bugünümüzü savunurken beynimizden, yüreğimizden kalemimize akan kararlılığı, onuru ve gururu onların sözlerinde bulamazsınız bu yüzden. Biz devrimciyiz, emperyalizme ve faşizme karşı direniyor, savaşıyoruz sözünü söyleyemezler ikiyüzlülük yapmadıkları sürece.

Burjuvazi, ideolojik savaşta “doğrudan” çarpışmıyor; çünkü onun yerine “soldan” çarpışanlar var! Burjuvazi sosyalist ülkelerdeki karşı-devrimlerin ardından belki de ummadığı, beklemediği kadar müttefik kazandı. Emperyalizm hakkında, kendine sosyalist diyenlerin, Marksist-Leninist diyenlerin arasında tartışılması bile düşünülemeyecek teoriler yapılmaya başlandı. Sosyalistlik adına, devrimcilik adına hiçbir kitaba sığdırılamayacak düşünceler “solu, sosyalizmi kurtaracak” yeni teoriler olarak piyasaya sürüldü. Blair gibileri, “esin kaynağı” olarak görülür oldu. Bu teorilerin özü, burjuvazinin sisteminin ve kapitalizmin onaylanmasıydı. Sosyalist ülkelerdeki “kapitalist restorasyonu” kendileri iktidarda olmayan bu revizyonist, reformist partiler de böyle yaşıyordu. Bu teoriler, Murat Belge’lerden Abdullah Öcalan’lara kadar uzandı. “Emperyalizm değişti” denildi özetle.

Emperyalizmin empoze etmek istediği de buydu

zaten. Böyle bir durumda “yeni dünya düzeni”nin propagandasını “sola” bırakmak en iyisiydi! Karşıımıza çıplak düşman ideolojisi çıkmıyor; çünkü o zayıflığının, etkisizliğinin farkında.

Oysa, sosyalist, devrimci olduğunu söyleyen bir legal parti AB’yi savunabiliyor, içlerinde kendilerini sosyalist olarak tanımlayanların da bulunduğu yüzlerce aydın “Türkiye’nin Yeri Avrupa Birliği’dir” başlıklı bildiriler yayınlayabiliyorlardı. Tarih, sosyoloji, bilim üzerine onca eser üretmiş aydınlar AB’nin dışında kalacak bir Türkiye’nin “*fakir, kavruk, yatırım yapılmaz, güvenilmez, yaşam kalitesi düşük bir ülke olarak uygarlık aleminin kenarında*” kalacağına hükmediyorlardı. Marksist-Leninist teori unutulmuştu!

Amerikancılık, lanetlenmişliktir. Solda kimse “Amerikancı” damgasını yemek istemez. “Avrupacılık” ise çok daha masum bir görünüm altında sunuldu; öyle bir hale geldi ki “Avrupacılık” demokrasiden yana olmakla özdeşleştirildi. Oysa Amerikancı veya Avrupalı olmak, özünde birbirinden farklı değildi. Her ikisinin temelinde de emperyalizmin düzenini kabul etme vardır.

Bu kabul edişi, emperyalizmin “terör” demagojisini kabul ediş izledi. Avrupalılık çerçevesinde burjuva demokrasisini savunanlar, Avrupa’ya yaslanarak düzen içinde icazet arayanlar, terör demagojisine sarıldılar. “Terör” demagojisi onların da literatürüne, programlarına girdi. “Şiddet’e burjuvazinin gözünden bakmaya başladılar.

Türkiye tarihinin en büyük hapisaneler katliamına karşı kendini feda ederek misilleme yapan bir devrimcinin eylemi karşısında, katliamcılardan önce “soldan” tepki geldi; “*Solun kültüründe bu tür eylemler yoktur*” ukalalıklarıyla burjuvazi adına değil, “sol adına” bu eylem mahkum edilmeye çalışıldı.

19 Aralık katliamında “*devlet kadar örgüt de suçlu*” diye yazabildiler.

Direnişi sürdürürken, devrimci bir cephenin birlikte direnişinden vazgeçtik, “anti-faşist” tavırda tutarlı bir cephenin desteğini de bulamadık yanımızda. “Demokrasi mücadelesi cephesi” de bulamadık. Fakat bu reformist bloku bulduk karşıımızda.

Yurtsever, demokrat ve hatta sosyalist olduğunu iddia eden bir parti (KADEK) programına “teröre karşı mücadele” maddesini koyabildi.

Şiddete, burjuvazinin gözünden bakılmaya başlandığında bunun sonu yoktur. Şu satırlar ibretliktir. *“Cenova’da adam öldürme fodulluğunu gene polis yapmış oldu. Ama bu ‘karşıtlar’ da, ‘şiddet’ denince, kimseden geri kalmak niyetinde değiller. Bir bakıma, kendi ürettikleri şiddetle işin başından beri ortamı onların gerdiği söylenebilir. Bu da üstünde biraz düşünmeye değer bir konu.”* (Murat Belge, 22 Temmuz 2001)

Burjuva basın bile İtalya polisinin katliamcılığını eleştirirken, Belge gibileri, küreselleşmeciden daha küreselleşmeci davranıyor.

Devrimcilerin infaz edilmesi karşısındaki sessizliklerinin, tavırsızlıklarının altında da aynı mantığın olduğu muhakkaktır. “Düello” diyerek, “ama onlar da öldürüyorlar” diyerek, şiddeti sadece egemen sınıfların devletinin hakkı olarak gören, bunun dışındaki her türlü şiddete “terör” damgasını yapıştıran emperyalist mantığın savunucuları, bütün bu yıllar boyunca ortada sosyalist, solcu etiketiyle dolaşılar.

Biz farklı bir cephedeyiz deseler, mücadele klasik zeminde yürür; ama öyle demediler. Onları sol için, halklar için, dünya devrimi için daha zararlı hale getiren de buydu. Bu konum ve görünümlerinden dolayı “sinsice” zarar verebildiler. Bu onları adeta “içimizdeki düşman”a dönüştürdü.

Bunu yapmak “Marksizmden vazgeçmek değildir”, şunu desteklemek “devrimciliğe aykırı değil-

Örgütlenmede, mücadelede, solun çözmesi, aşması gereken bir çok sorun var: ama bu sorunlar sanki kendilerini hiç ilgilendirmiyormuş gibi, iktidara karşı mücadelede, örgütlenme biçimlerinde, ajitasyon-propogandada yeni hiç bir şey üretmiyorlar. Reformizm, ideolojik, teorik iflası sonucunda bugün “yaşayan bir ölü” halindedir. Hemen hiç bir hayat belirtisi gözükmemektedir.

dir” diye diye, emperyalist düşünceler savunuldu.

Yaklaşık on yıldır savundukları bu düşüncelerin kesin bir biçimde iflas ettiğinin görülmesi için iki yıl yetti. Ama şimdi de bu “iflas” üzerine bir tartışma yok. Avrupa’ya, ABD’ye dayanarak “demokrasi” öngörülerini iflas etti, susuyorlar. Legal particilik üzerine tüm söyledikleri iflas etti, susuyorlar. Emperyalizm üzerine tüm söyledikleri iflas etti, susuyorlar.

Çünkü solda muhasebe yok. Halka karşı sorumluluğun olmadığı yerde muhasebe de olmuyor. Sol da hemen hiç kimse “strateji” tartışması da yapmıyor. Devrim ve iktidar hedefinin olmadığı yerde, stratejinin ne gereği var?! Örgütlenmede, mücadelede, solun çözmesi, aşması gereken bir çok sorun var: ama bu sorunlar sanki kendilerini hiç ilgilendirmiyormuş gibi, iktidara karşı mücadelede, örgütlenme biçimlerinde, ajitasyon-propogandada yeni hiçbir şey üretmiyorlar. Reformizm, ideolojik, teorik iflası sonucunda bugün “yaşayan bir ölü” halindedir. Hemen hiçbir hayat belirtisi gözükmemektedir.

İdeolojik suskunluk, pratikteki üretimsizlik, siyasi ölümün belirtileridir. Bu hantal yapı, 40 küsur ilde parti örgütlenmem var derken, üç kişiyi bir araya getiremiyor. Bu yapı, binlerce üyesi varken, afiş asacak adam bulamıyor. Yılgınlığın, yorgunluğun üzerine inşa edilen bu yapı, “gençlik nerede?” diye sızlanıyor. Azçok içinde kalan devrimci düşünceleri, duyguları da bu yapı içinde eriyor, kabuğuna çekiliyor, evi, arabası, ailesi, işi arasında üç beş panel yaparak “sosyalist çalışma” yürüten düzen kadrolarını üretiyor.

Kızıldere’nin ışığında şekillenen devrimciyle, düzenin güvenli limanlarına sığınan anlayışın yarattığı “devrimci” arasındaki fark, işte tam bu noktada “dağlar kadar” büyüyor.

Emek, sabır, cüret, kararlılık... Kızıldere’den devraldığımız mirasın içinde işte bunlar da var. Devrimci kadronun beyninde ve yüreğinde bunlar olmalıdır. 33 yıllık tarihimizin kesintisizliği, bu tarihin her anının onurla, gururla savunabileceğimiz direnişlerle dolu olması, böyle beyinlerimizin olması sayesinde. Düşünen, üreten, yaratan beyinler bugünlere getirmiştir bu hareketi. Hala direnebilmemizin bir önemli kaynağı budur. Yeni-sömürge ülkenin devrimcisi bunlara sahip olmak zorundadır. Çünkü onun zaferi, uzun süreli bir savaşın sonunda kazanılacaktır. Onun zaferi, emperyalizmin ve oli-

garşinin baskıları, manevraları karşısında sabrıyla, cüretiyle kitleleri örgütleyerek kazanılacaktır. Bu mücadelenin henüz ruşeym halinde olduğu, henüz devrimci hareketin büyük darbelerle, imha savaşıyla karşılaşmadığı işin başında dahi, Mahir'in buna dikkat çekmesi boşuna değildir: *"Herşey bizim kararlı, inançlı ve tutarlı savaşıcılığımıza bağlıdır. Hiçbir zaman yılmamalıyız. Darbeler ve bozgunlar yılgınlık değil, tam tersine devrimci inanç ve öfkemizi bilemelidir. Daha tutarlı ve daha az hatalı savaşmamızı sağlamalıdır."* (Mahir Çayan, 12 Mart Ve Değişen Sınıflar İlişkisi)

Tüm devrimci kadroların sahip olması gereken özelliklerdir bunlar. Düşüncenin, üretmenin, yaratmanın öldüğü yerde, emeğin, sabrın ve cüretin ortadan kalktığı yerde, devrimci kadro yoktur. Kadroları bu niteliklerle donatan da, kadroları bu nitelikten uzaklaştıran da, hem örgütsel, hem siyasal planda izlenen çizgidir.

Reformizmin egemen olduğu bir çizgide, bir kadroda bunları bir arada bulamazsınız. Olması o çizginin kendisine aykırıdır. Çizgi, zaten cüret üzerine değil, uzlaşma üzerine, emek üzerine değil, medyaya veya başka bir güce sırtını yaslama üzerine, cüret değil, "geceleri rahat uyuma" üzerine şekillendirilmiştir.

İşgale ve zulme karşı direnilmeyen yerde, devrimcilik yoktur! "Ülkemiz işgal altında" diyor herkes. Evet, doğru! İşgal altındaki bir ülkede ne yapmak gerekir? İşgal tesbiti yapanların bunu da tartışması gerekmiyor mu? Tartışmıyorlar.

Tartışmaktan, tartışmanın sonuçlarından korkuyorlar. İşgal altındaki bir ülkede ne yapılması gerektiği bellidir. İşgale karşı direniş mitingle olmaz. Miting de, benzeri başka eylem biçimleri de yapılır; ama işgale karşı direniş bunlarla sınırlanamaz. Sınırlandığında, bu işgale karşı direnişten çok olsa bir "protesto" olur.

Solun stratejiden, temel mücadele biçimlerinden, uzaklığı o kadar büyümüştür ki, "işgal" derken bile bunu tartışmıyor. İddia kaybolmuş, beyinler küçülmüş, ufuksuzlaşmış. Yarını görmekten, öteki günü düşünmekten uzak, bir iki protesto eylemi yapıp, günü kurtardık ya diyor.

Evet, işgal altındayız. Bu sadece propagandif, sadece "siyasi gerçekleri açıklayan" bir kavram de-

ğil, fiziki, askeri bir kavrama dönüşen yanları var. Ne yapacaksınız? ABD iyice yerleştiğinde, Türkiye oligarşisi, Kıbrıs işgalinden daha farklı gelişeceği belli Kuzey Irak işgaline girdiğinde, bunların yansıması olarak ülke içinde "demokrasi" iyice tırpanlandığında ne yapacaksınız?

ABD saldırganlığına karşı "savaşa hayır" sloganıyla dünya çapında bir hareket gelişti. Amerikan imparatorluğunun işgal tehdidi altında olan dünya halkları da aynı soruyla karşı karşıya. İmparatorluğun dünya işgaline karşı nasıl mücadele edilecek? Mevcut eylem ve örgütlenme biçimlerinin bu soruya cevap olamayacağı ortada. Amerika'nın ilk bombasıyla dünya halklarının eli böğründe kalır. "Protesto"lar boşluğa düşer. Bundan sonra ne yapılacak?

Yalnız ülkemiz solu değil, tüm dünya solu tartışacak bunu. Kimse bu tartışmadan kaçamaz. Avrupa meydanlarını dolduranlar, Porto Allegre'dekiler, yeni-sömürgelerin reformistleri de tartışacak. *"Her türlü şiddete, her türlü savaşa hayır"* diyenler de tartışacak. Çünkü ellerinde bu sorunun cevabı yok!

Türkiye reformistleri, soruların cevaplarını tartışmaktan da, gerçek gündemden de kaçma tavrında ısrar ederek, eriyişlerini sürdürüyor. F tipleri, Kürt sorunu, infazlar, bu gündemlerden kaçtılar hep; çünkü "icazet dışı" alanlardı bunlar. Kaçmayıp dahil oldukları gündemlerde de, tüm yaptıkları mücadeleyi en geri çizgiye çekmeye çalışmak oldu.

Irak'ta ABD saldırısına karşı halkın mücadelesini örgütlerken de aynı çizgi sürdürüldü. Bu mücadele ve birlikteliğin halkı örgütleyecek, direnişini boyutlandırarak bir biçime dönüştürülmesine karşı çıktı. Yeni değil. Susurluk döneminde de, başka ko-

Emek, sabır, cüret, kararlılık... Kızıldere'den devraldığımız mirasın içinde işte bunlar da var. Devrimci kadronun beyinde ve yüreğinde bunlar olmalıdır. 33 yıllık tarihimizin kesintisizliği, bu tarihin her anının onurla, gururla savunabileceğimiz direnişlerle dolu olması, böyle beyinlerimizin olması sayesinde. Düşünen, üreten, yaratan beyinler bugünlere getirmiştir bu hareketi.

nularda da aynı şeyler yaşanmıştır.

Halkın iradesini, yaratıcılığını ortaya çıkaracak bir örgütlenme öneriyorsunuz. Burun kıvırıyor. Uzak duruyor. Hatta bu doğrultuda atılmış müteva-zi adımları sabote ediyor. Ama aynı biçim, İngiltere’de “halk kongresi”, “halk meclisi” olarak gündeme gelince, oraya özenerek bakıyor, onlara övgü yağıdırıyor. Yanisi, bir Avrupa ülkesinde olmuşa hoşuna gidiyor, uzaklarda Arjantin’de, Brezilya’daysa onu hemen “model” yapmaya kalkıyor, ama yanbaşında gündeme getirilenler karşısında tek düşündüğü **statükosu** ve **grup çıkarları**.

Aynı kafa ölüm orucuna karşı çıktı. Bu ölüm orucu; diyelim ki, Arjantin’de, diyelim ki İspanya’da, Almanya’da olsaydı, bizim reformistlerin neler yapabileceğini tahmin edebiliyor musunuz?

Evet, şimdi yayınlarında, bildirilerinde çoğu kez tek bir kelime olsun geçmediği çok sıktır (Tabii bu sadece reformistlere özgü değil. Ne yazık ki, bu direnişe birlikte başladığımız siyasi hareketlerin bile ölüm orucunun geçmediği sayılarına rastlamak artık şaşırtıcı olmuyor. “Yok sayma” tavrı, onları da içine çekiyor; bunu da iflah olmaz grupçuluğun ifadesi olarak görmek mümkün. Grupçuluğun olduğu yerde, devrim iddiası ya yoktur, ya kendini sık sık unutturacak kadar zayıflamıştır.), ama “uzaklardaki bir direniş” olsaydı, ne çok anacaklardı onu. Devrim iddiasından uzaklaşmanın bundan daha açık bir göstergesi bulunamaz. O hiç bir şeye, iktidar penceresinden bakmıyor, bu sorunu devrimi geliştirme doğrultusunda nasıl değerlendiririm diye bakmıyor. En “uzun vadeli” hesabı, bir sonraki seçimlerdir!

Oligarşinin ve emperyalizmin hesapları yanında bu hesap çok güdüktür. Bu güdüklükle emperyaliz-

Unutanlara, unutturmaya çalışanlara, çarpıtanlara devrimciliği hatırlatıyoruz. Burjuvazinin hiç bir düşünce uğruna ölmeye değmez diyen, sosyalizm öldü diyen ve solun kimi kesimlerini de etkileyen propagandalarına karşı, sosyalizm uğruna ölünebileceğini gösteriyor, sosyalizmin bayrağını dalgalandırıyoruz.

min ve oligarşinin oyunlarını bozup, saldırılarını püskürtmek mümkün olmaz. Bu kısır hesapların peşinde koşulan pratik, devrimci pratik değil, düzen politikacılığıdır.

Şu ana kadar 105 şehit verdiğimiz büyük direniş, yeni-sömürge ülkede devrimci olmanın anlamını herkese bir kez daha anlatıyor. Devrimcilik, herkesin keyfine, statükolarına göre eğip bükebileceği, canının istediği gibi tarif edebileceği bir olgu değildir. 1960’lı yılların sonu, 1970’lerin başlangıcı, ülkemizde devrimin yolunun olduğu kadar, devrimciliğin de şekillenme yıllarıdır. O döneme kadar Türkiye soluna hakim olan revizyonist, reformist gelenek, büyük ölçüde “aydın” kesime dayanan, halklaşmamış, parlamenterist mücadele amacının öncelikli hedef olduğu bir pratiğe sahiptir. Bunun şekillendirdiği militan, savaşı bir devrimcilik de, hayatın çeşitli alanlarında bir direniş geleneği de yoktur. Kuşatma altında devrimcilik, işkencehanelerde devrimci tavır, hapishanede devrimci yaşam, bunlar hep anılan dönemde şekillenmeye başlamıştır. O günden bu yana ise, o gün tohumları atılan direniş gelenekleri büyütülmüş, pekiştirilmiş, geleneklere yeni gelenekler eklenmiştir. Devrimcilik nedir, devrimci okulunda, fabrikasında ne yapar, işkencehanede ne tavrı alır, hapishanede nasıl yaşar, demokratik, yasal bir kurumda nasıl çalışır, günlük hayatını, sosyal ilişkilerini nasıl biçimlendirir, bütün bunların, kanla, emekle, fedakarlıklarla yazılmış cevapları vardır. Kimse bunları yok sayarak bir devrimcilik tarif edemez. Ederse, bu ancak riyakarlık, sahtekarlık olur.

Unutanlara, unutturmaya çalışanlara, çarpıtanlara devrimciliği hatırlatıyoruz. Burjuvazinin hiç bir düşünce uğruna ölmeye değmez diyen, sosyalizm öldü diyen ve solun kimi kesimlerini de etkileyen propagandalarına karşı, sosyalizm uğruna ölünebileceğini gösteriyor, sosyalizmin bayrağını dalgalandırıyoruz.

Kızıldere’den bugüne uzanan çizgi, kanla nakışlanmış bir çizgidir elbette. Kim tersini bekliyordu ki; eğer devrimi istiyorsa, sosyalizmi savunuyorsa, kim daha farklı olacağını düşünebilir ki; halkların yüzlerce yıllık tarihi ortadayken, Marksist-Leninist teori ortadayken. “Varılacak yere kan içinde varılacaktır”; yeni-sömürge bir ülkede devrim gerçeği budur. Varılacak yere, Parti-Cephe’nin teorisinde somutlanan devrimin yolundan ve Parti-Cephelilerin pratiğinde somutlaşan devrimcilik tarzıyla varılacaktır. 33 yıllık gerçeğin özeti de budur.

30 MART - 17 NİSAN

Partimizin Yolu Kurtuluşun Yoludur

30 Mart-17 Nisan; 33 yılda sayısız kahramanlıklar yaratan ve bağımsız, demokratik, sosyalist bir Türkiye'yi yaratma savaşımızın kesintisizliğinin en büyük mimarları olan kahraman şehitlerimizi andığımız ve devrimci halk iktidarının yolunu gösteren Partimizin Kuruluş yıldönümünü kutladığımız günlerdir.

30 Mart 1972; Kızıldere'de Türkiye devriminin manifestosunun, Mahir'lerin kanlarıyla Anadolu toprağına yazıldığı gündür.

17 Nisan 1992; İstanbul Çiftelhavuzlar'da Sabo'ların sosyalizmin orak çekiçli bayrağını, "sosyalizm bitti" demagogilerinin en yoğun yaşandığı günlerde, dünyanın Türkiye'sinde en yükseklerle kaldırdığı gündür.

30 Mart 1994; Kızıldere'de fiziki olarak imha edilen Parti-Cephe çizgisindeki devrim yürüyüşünde bayrağın Devrimci Sol'dan Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi'ne devredildiği, Parti-Cephe'nin yokedilemezliğinin partimizin kuruluşu ile bir kez daha ilan edildiği gündür.

1980'de 30 Mart-7 Nisan arası "Devrim Şehitlerini Anma Haftası" olarak ilan ettik. Türkiye devrimi ve örgütümüz için tarihsel önemde bir direnişin yaratıldığı, önder kadrolarımızın, kadrolarımızın ve savaşçılarımızın şehit düştüğü 16-17 Nisan günlerindeki direnişin ve Çiftelhavuzlar'dan iki yıl sonra partimizin kuruluşunun ardından 30 Mart-17 Nisan arası "*Devrim Şehitlerini Anma, Parti Kuruluşunu Kutlama Günleri*" olarak ilan ettik.

THKP-C Kurtuluşun Yolunu Göstermeye Devam Ediyor

Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi 1970 yılında kuruldu. Türkiye soluna reformist düşüncelerin egemen olduğu o yıllarda, THKP-C'nin kuruluşu, ay-

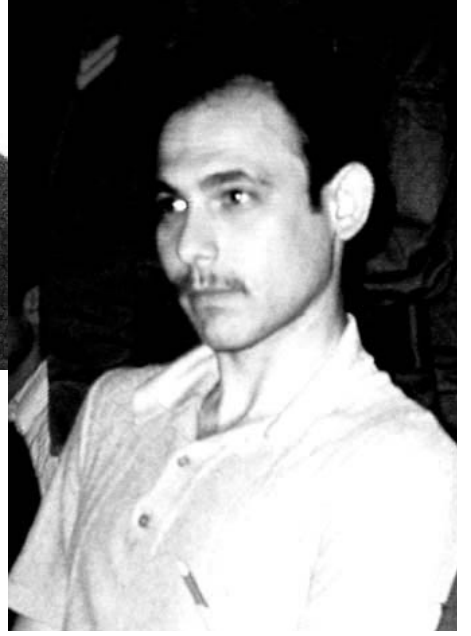
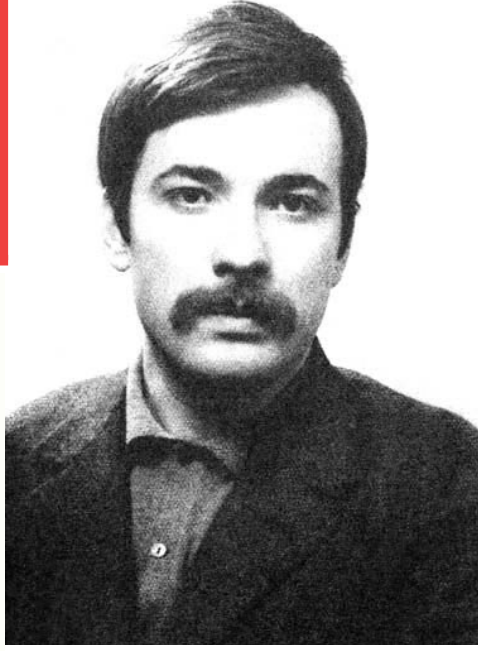
nı zamanda oligarşinin iktidarının yıkılarak halkın iktidarının kurulmasının tek kurtuluş yolu olduğunun ilanıdır. Sınıflar mücadelesinde kısa sayılabilecek iki yıllık süreçte yaratılan Kızıldere, bu yolun bir manifestoya dönüşmesidir.

Kızıldere manifestosu; Parti-Cephe'nin önder kadrolarının kanları, canları ile devrimin yolunu göstermesi, Türkiye halkının kurtuluş yolunun silahlı devrim yolu olduğunu ilan etmesidir.

Dünya çapında yılgınlık rüzgarlarının estiği, gerilla hareketlerinin tasfiyelerinin yaşandığı, reformizmin gelişip emperyalist demokrasiye övgüler düzülmeye başlandığı 1990'lı yıllarda, Parti-Cephe çizgisinin tek sürdürücüsü olduğunu yıllar önce pratiği ve ideolojisi ile kanıtlayanlar olarak bu yolda yürümeye devam ettik. Sosyalizm bayrağını dalgalandırdığımız Çiftelhavuzlar direnişimiz, 12 Temmuzlar, kanımızla örgütümüzün adını yazdığımız üslerimizdeki, dağlarımızdaki direnişlerimiz bunun kanıtıdır.

Büyük bedeller ödedik, "ateşi ve ihaneti gördük", yolumuzdan dönmedik. Bugünün dünyasında, 2000'lerin Türkiye'sinde yaşanan gelişmeler, Kızıldere manifestosunun gösterdiği yolun, sadece ülkemiz için değil, tüm dünya halkları için kurtuluşun yolu olduğunu hiçbir tartışmaya yer bırakmayacak şekilde yeniden ortaya koydu. 11 Eylül sonrası dünya halklarına savaş ilan eden Amerikan emperyalizminin büyük bir "muhalefete" rağmen bugünlerde başlattığı Irak saldırısı, emperyalizme boyun eğmek istemeyen, işbirlikçi iktidarlarından kurtulmak isteyen bütün halkların silahlı devrim yolundan başka hiçbir yollarının bulunmadığının kanıtıdır. Halklar bu gerçeği yeniden tartışarak, görecektir, tüm dünyada yeniden devrim dalgası yükselecektir.

Kızıldere manifestosu; direnmenin, teslim olma-

Yolunuz

manın, devrim iddiasından ödenecek bedel ne olursa olsun vazgeçmemenin adıdır.

Direnmeyen, fiziki olarak varlığını korusa da siyasi olarak yok olur. Bugün Türkiye solunun içinde bulunduğu durum bu gerçeğin tarifidir. Tersinden, büyük katliamlar yaşadığımız, tarihimizin en büyük bedellerini ödediğimiz, ama en büyük kahramanlıkları da yarattığımız 19-22 Aralık ve F tiplerindeki direniş, direnenlerin yokedilemeyeceğinin Kızıldere’den sonraki en görkemli ifadesidir. Kızıldere’de Mahir’lere “biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik” dedirten iktidar iddiasıdır, devrimde ısrardır. 19-22 Aralık’ta ve F tiplerindeki hücrelerde alını kızıl bantlı yoldaşlarımızın bedenlerini tutuştururken, hücre hücre erirken teslim alınamayan iradelerine yön veren de aynı iddiadır. 33 yıllık tarihimizde Türkiye devrimine armağan ettiğimiz, Parti-Cephemizin geleneğine dönüşen direnişlerimizi yaratan kahraman şehitlerimiz kurşun yağmurları altında, oligarşinin katliam güçlerine karşı direnirken aynı iddiayı sloganlarıyla, mermileriyle belleklere kazıdılar.

Parti-Cephe adı, direnme, teslim olmama, devrim

için büyük bedelleri göze almayla bütünleşti.

Kızıldere manifestosu; aynı zamanda yüksek bir ahlakın, dayanışmanın, devrimci saflığın adıdır.

Mahir’leri Kızıldere’ye götüren eylem, Deniz Gezmiş ve yoldaşlarının idamlarını engellemek içindi. “*Denizlerin idamı Türkiye devriminin yenilgisidir*” dedi Mahir. Bu, sadece Denizler nezdinde devrime sahiplenmek değil, aynı zamanda yüksek bir dayanışma ruhu, yüksek bir devrimci ahlakın ifadesidir. Bugün Türkiye solunda bu ahlak, bu dayanışma ruhunun çürümesi ile devrim iddiasının yokolması arasında inkar edilemez bir bağ vardır. En çarpıcı ifadesini F tiplerindeki direniş karşısında solun tavrında gösteren bu çürümenin en üst boyutta reformist, parlamenterist solda ve “Bağımsız Kürdistan”dan oligarşiyle Kafkaslar’ı, Balkanlar’ı, Ortadoğu’yu fethetmekten söz etme noktasına gelen Kürt milliyetçiliğinde yaşanması boşuna değildir.

1980 Martında çıkan Devrimci Sol dergisinin 1. Sayısının arka kapağında şu sözler yazılıydı:

“*Türkiye Halklarının Bağımsızlık ve Özgürlük Sa-*

vaşı, Kızıldere 1972'nin Önderliğinde SÜRECEK!"

Türkiye'nin dağlarında, kentlerinde, hapishanelerinde sürdürdüğümüz halk kurtuluş savaşımız Kızıldere manifestosunun ilan ettiklerinin Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi'nde yaşadığının kanıtıdır.

Sosyalizm Bayrağı Dalgalanmaya Devam Ediyor

16-17 Nisan 1992'de Çiftehavuzlar'da dalgalanan sosyalizmin bayrağı, bugün halklara kurtuluşun yolunun o bayrak altında toplanmak, sosyalizm için silahlı devrim mücadelesine sarılmak olduğunu göstermeye devam ediyor.

İnançsızlığın inanca, sosyalist sistemin yıkılması'nın yarattığı umutsuzluğun umuda dönüştüğü Çiftehavuzlar'ın mesajını önümüzdeki süreçte bütün dünya halkları çok daha yoğun olarak tartışacaktır. Amerikanın imparatorluk ilanı bu tartışmayı kaçınılmaz kılmaktadır. Sosyalizm, Amerika'nın bütün dünya halklarını tebası haline getirmek istemesine karşı tek kurtuluş yoludur.

Çiftehavuzlar'da dalgalanan bayrak sosyalizmin yenilmezliğinin ilanıdır. Örgütümüzü "yokedilmesi gereken örgütler" listesine ekleyen, sosyalizmin tarihsel düşmanı emperyalizmin "sosyalizm bitti" demagogilerinin sonu gelmiştir. Sabo'nun dalgalandırdığı bayrak, hücrelerdeki direnişte dalgalanıyor. Sosyalizmin bayrağı, bugün bütün dünyanın meydanlarında Amerikan imparatorluğuna karşı öfkesini haykıran halkların ellerinde.

Çiftehavuzlar'da dalgalanan bayrağımızı oligarşinin burçlarına dikmek Sabo'lara sözümüzdür. Sözümüzü, neye mal olursa olsun yerine getireceğiz.

Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi Kurtuluşun Yoludur

Kızıldere'de Mahir'leri katledenler, silahlı devrim hareketini yokettiklerini düşünmüşlerdi. Kısa sürede Parti-Cephe potansiyelinin ülkenin dört bir yanında milyonlarla ifade edilir hale gelmesi yanıldıklarını göstermeye yetti.

Genç, tecrübesiz ama Kızıldere manifestosunun

Yolumuzdur

ilan ettiği gerçekleri özümsemiş Parti-Cephehilerin tasfiyeciliğe, inkara, yılgınlığa karşı ideolojik mücadeleleri ile, faşizme karşı savaşın içinde, 1978'de Devrimci Sol'un kuruluşunu ilan etmeleri yanlıgılarının ne denli büyük olduğunu yeniden gösterdi.

Tarihler 1994'ün 30 Mart'ını gösterdiğinde Parti-Cephe, Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi olarak yeniden kuruldu.

Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi; 9'uncu yaşında, emperyalizme ve faşizme karşı savaşın ateşinin hiç sönmediği 33 yıllık bir tarihin temsilcisidir.

Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi; Türklerin, Kürtlerin, Arapların, Çerkezlerin, Azerilerin, Gürcülerin, Lazların ve her milliyetten; Alevilerin, Sünnilerin, Süryanilerin ve her inançtan halkımızın Parti-Cephesidir. Ülkemizin Amerikan emperyalizminin sömürgesi olmasına karşı bağımsız bir Türkiye isteyenlerin; faşizmin baskısına, zulmüne hayır diyenlerin; kapitalist sömürünün, IMF'ye bağımlılığın bedellerini yoksullukla, açlıkla yaşayan halkımızın bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm bayrağıdır.

Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi; emperyalistlerin, işbirlikçi tekellerin, büyük toprak sahibi ve ağaların egemenliklerine, ülkemizi Amerikan eyaletine dönüştüren işbirlikçi partilerin iktidarlarına son vererek, halkın iktidarını kurmak için savaşını 33 yıldır kesintisiz sürdürmektedir.

Şehitlerimizi Anmak, Halk Kurtuluş Savaşını Yükseltmektir

Bu tarihin yaratılmasında, kurtuluş bayrağımızın en yükseklerde dalgalanmasında şehitlerimizin payı büyüktür. Dağlarımızda, gecekondularımızda, Anadolu'nun yoksul kentlerinde, hapishanelerde şehitlerimiz savaştı, direndi. Adlarını verdikleri çocuklarımız büyüdü, savaşı sürdürdü. Yüreklerine devrim ateşini düşürdükleri binlerce genç, yaşlı, kadın, erkek, halk kurtuluş savaşına katıldı, omuz verdi.

Bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm savaşımızı şehitlerimizle büyötmeye devam ediyoruz.

Şehitlerimize bağlılık, kahraman şehitlerimizi yatışmak, bayrağı daha yükseklerle kaldırmaktır.

Mahir'lerden hapishanelerde bedenlerini tutuşturan Ahmet'lere, dağlarda ölümsüzleşenlerimizden 2,5 yıldır sabır, kararlılık ve eşsiz bir irade ile büyük dire-

nişi şehitlikleriyle bugünlere taşıyan kahramanlarımıza kadar, hepsinin tek düşü, bağımsız, demokratik, sosyalist Türkiye'dir.

Bağımsızlık bayrağını yükseltmek, fiili işgali yaşayan, Amerikan saldırganlığının üssü haline getirilen ülkemizde bugün çok daha önemli, çok daha ön plandadır. Parti-Cephe tarihi, emperyalizme karşı savaşın, ideolojik ve fiili olarak halkların cephesinden emperyalizme karşı direnişin tarihidir. Tarihimize sahip çıkmak, şehitlerimize sahip çıkmaktır.

Kurtuluşa Kadar Savaşacağız

Mahir'in "Kurtuluşa kadar savaş" şiarını 33 yıldır haykırmaya devam ediyoruz.

THKP-C'nin silahlı mücadele çizgisini ortaya çıkaran koşullar bugün çok daha geçerlidir. Sömürsüz bir düzen, bağımsız bir ülke kurma mücadelesinin zor yoluyla yok edilmek istendiği koşullarda silahlı mücadele tercih değil, zorunluluktur.

Katliamların, işkencelerin, infazların, kaybetmelerin, baskıların, yasakların, F tiplerinin olduğu bir ülkede faşizme karşı silahlı mücadele Türkiye halkının en meşru hakkıdır. Parti-Cephe'nin silahlı mücadelesinin meşruluğunun kaynağı buradadır.

Halkların iradesinin; tepesine bombalar yağdırılarak, ülkeleri işgal edilerek, işbirlikçi iktidarlara yönetilmeye mahkum edilerek yokedildiği bir dünyada emperyalizme karşı halkların silahlı direnişleri en meşru haktır. Parti-Cephe'nin silahlı mücadelesinin meşruluğunun kaynağı buradadır.

Emperyalizmin, faşizmin terörüne karşı direniş hakkımızı her türlü araçla kullanmaya devam edeceğiz.

Kızıldere manifestosunun yolunda, 17 Nisan'da dalgalandırdığımız devrim bayrağımızın altında, şehitlerimizin yarattığı değerlerle, direniş geleneğiyle kurtuluşa kadar savaşacağız.

Bu savaş bütün Türkiye halkının savaşındır. Genç yaşlı, kadın erkek, her milliyetten, her mezhepten halkımızı bu savaşa katmak; anti-emperyalist, anti-oligarşik devrim mücadelemizde silahlı, silahsız örgütlenmelerimiz içinde halkımızı örgütlemek Parti-Cephe kadrolarının sorumluluğudur. Şehitlerimizi sahiplenmek bu sorumluluğun yerine getirilmesiyle ifadesini bulacaktır.

PARTİ'DEN

DEVİRİMCİ HALK

KURTULUŞ PARTİSİ

BÜLTENİ

SAYI: 24

TARİH: 21 MART 2003

SALDIRI DÜNYA
HALKLARINADIR
AMAÇ, IRAK'I DEĞİL,
DÜNYAYI ELE GEÇİRMEKTİR

İmparatorluk Zafer Kazanamayacak!

Bağdat'a bombalar yağıyor. Amerikan emperyalizminin aylar önce ilan ettiği saldırı, dünya halklarının onmilyonlar halinde karşı çıkmasına rağmen, emperyalist sistemin kendi kurumlarının onay vermemesine rağmen gerçekleştirildi.

Saldırı, Amerikan imparatorluğunu ilan ve kabul ettirme saldırısıdır.

Saldırı, bu amaca ulaşabilmek için, dünya halklarını sindirmeyi amaçlıyor.

İMPARATORLUK AMACI NETLEŞMİŞTİR!

Irak'a saldırının amacının, Amerika'nın impara-

torluk hedefinin gelinen noktada hiç bir saklısı gizlisi yoktur.

11 Eylül 2001'de ABD'nin ekonomik ve askeri merkezlerini vuran eylemlerin ardından ABD'nin Afganistan'a saldırısı gündeme geldiğinde, çeşitli kesimler için amaç bu kadar açık, görülür halde değildi.

Saldırı, “**teröre karşı mücadele**” perdesi altında gerçekleştiriliyordu.

Oysa, bu süreç Afganistan'a saldırının da öncesinde başlamıştır.

1991'de yine Irak'ta, Yugoslavya'da, ardından Afganistan'da çıplak yüzünü gösteren emperyalist saldırganlık, dünyaya diz çöktürme planının devamı olarak, devasa askeri mekanizmasını ve kendine bağlı işbirlikçi yönetimleri Irak'a karşı harekete geçirdi.

Bu saldırıların hepsi “**yeni dünya düzeni**” denilen dönemde olmuştur.

Bu saldırıların hepsi yeryüzündeki zulüm ve adaletsizliğin “**küreselleşme**” adı altında makyajlandığı dönemde olmuştur.

“Yeni” dünya düzeni, halkların yüzyıllardır yaşadığı eski imparatorlukların, barbarlığının, vahşetinin günümüze taşınmasından başka bir şey değildir.

SSCB'nin yıkılmasının ardından başlayan bu sürecin “tek kutuplu dünya” olarak adlandırılması boşuna değildi. “Tek kutuplu dünya” merkezinde ABD'nin olduğu, ABD'nin dünyanın her köşesine müdahale “hakkı”nın kabul edildiği bir dünyaydı.

Birinci Irak saldırısı, Yugoslavya, Afganistan saldırıları bu strateji doğrultusunda gerçekleştirilen saldırılardı. Dönemin koşulları içinde nasıl gerekçelendirildiği belirleyici bir önem taşımamaktadır.

Ancak bunlarda Kuveyt'in ilhak edilmesi, Balkanlar'da dökülen kan, 11 Eylül eylemi gibi "gerekçeler" amacı belli ölçüde örtebilmiştir.

Irak saldırısıyla ABD'nin imparatorluk stratejisi kendini açıkça göstermiştir.

İmparatorluktan başka hedef, başka gerekçe yoktur artık.

“LİSTE”LERİN SONU YOKTUR: SIRA ‘HERKESE’ GELECEKTİR!

Amerika'nın imparatorluk stratejisini gören herkesin kavraması gereken gerçek budur.

Örgütümüz Amerika tarafından "hedef örgütler" listesine alındığında yaptığımız açıklamada buna dikkat çekmiştik.

Listelerin sonu yoktur. "Liste"de dünyanın tüm ülkeleri ve Amerikan imparatorluğuna şu veya bu mücadele biçimiyle, şu veya bu ölçüde karşı çıkan tüm örgütlerin adları yazılıdır.

Amerikan imparatorluğuna tam uyum sağladıkları takdirde, Avrupa ülkeleri, emperyalizmin başta BM, NATO gibi uluslararası kurumları da ABD'nin hedefi olacaktır.

Birinci Irak saldırısı, Yugoslavya, Afganistan saldırıları bu strateji doğrultusunda gerçekleştirilen saldırılardı. Dönemin koşulları içinde nasıl gerekçelendirildiği belirleyici bir önem taşımamaktadır. Ancak bunlarda Kuveyt'in ilhak edilmesi, Balkanlar'da dökülen kan, 11 Eylül eylemi gibi "gerekçeler" amacı belli ölçüde örtebilmiştir.

Irak saldırısıyla ABD'nin imparatorluk stratejisi kendini açıkça göstermiştir.

İmparatorluktan başka hedef, başka gerekçe yoktur artık.

Dünya halkları, tüm örgütlü güçler, ilerici, demokrat, devrimci, yurtsever güçler, hedef olmamak için, Amerikan imparatorluğunu ve onun tüm işbirlikçilerini hedef almak durumundadır.

İmparatorluk stratejisinin bu kadar belirginleştiği bir dünyada, tüm muhalif güçler de kendi hedeflerini netleştirmek zorundadırlar. Bill Gateslerin de savunduğu *"küreselleşmenin insanileştirilmesi"* gibi hedefler, *"savaşa da, teröre de karşı olma"* gibi, halkların direnme hakkını yadsıyan tutumlar, "barışçılık", sivil toplumculuk" akımları, Amerikan imparatorluğunun işine yarayacaktır.

Partimiz, dünya halklarını, emperyalizme karşı halk iktidarlarını kurmayı hedefleyen devrimci mücadeleye çağırmaktadır. İmparatorluğun zincirleri ancak bu yoldan kırılacaktır.

AMERİKANCILIK, İMPARATORUN TÜM SUÇLARINA ORTAK OLMAKTIR!

AKP iktidarı ve bütün olarak oligarşi, bu haksız, gayrı-meşru saldırının suç ortağı olarak Irak katliamında eline kana bulamıştır. Baştan bu yana ABD ile oligarşi arasında ortaya çıkan çeşitli çelişkiler, bu suçu hiç bir biçimde örtemez.

Emperyalistlerle işbirlikçileri arasında hemen her dönem bu türden çelişkiler olagelmıştır.

ABD emperyalist amaçlarını dayatırken, oligarşi de kendi yerel-ırkçı amaçlarına öncelik istemektedir. Çelişkinin kaynağı budur.

Amerika, Ortadoğu'yu "imparatorluğunu pekiştirecek" biçimde yeniden düzenlemek isterken, oligarşinin "Kürt meselesi"ndeki itiraz ve isteklerini kaale almamaktadır. Oligarşi için öncelikli, tek, temel mesele olan Kürt meselesi, ABD için kendi çıkarlarına hizmet etmesi için kullanılması gereken bir meseledir.

Bu çelişki, şu veya bu biçimde sürecektir; ama sonuçta engel, işbirlikçilik ağı içinde güçlü olanın, hükmedenin istediği biçimde aşılar.

Ülkemizin emperyalizme bağımlılığı, oligarşinin hiç bir itirazını sonuna kadar götüremeyeceği kadar

Amerikan imparatorluğuna karşı yükselen öfkenin, Amerika'nın temsil ettiği bütün emperyalist sisteme, ABD'nin desteğiyle ayakta duran tüm yeni-sömürge ülke düzenlerine yönelmesi kaçınılmazdır. Diğer emperyalistler ve yeni-sömürge ülke yönetimleri, "kaçınılmaz" olanı engellemek için, kendi halklarına karşı daha fazla baskı ve teröre başvuracaklardır.

derindir. Çünkü bu sorunlar, efendiyle, uşak arasındaki sorunlardır. Emperyalizme bu ilişki ağının dışındaki bir direniş, ancak bağımsızlık bayrağını açarak savaşmakla gerçekleştirilebilir.

AKP iktidarı ve genelkurmay, Irak katliamının yatakçısı olmuştur.

Yarın ABD imparatorluğunun başka suçlarının da ortağı olacaklardır.

Dünyadaki tüm işbirlikçi iktidarlara bekleyen akıbet aynıdır.

SAVAŞ, HALKIMIZA KARŞI AÇILMIŞ BİR SAVAŞTIR!

Saldırı, Irak halkının ne kadar yanibaşındaysa, tüm dünya halklarının da o kadar yakınındadır. Bu hem siyasal olarak, hem pratik olarak böyledir.

Amerikan imparatorluğuna karşı yükselen öfkenin, Amerika'nın temsil ettiği bütün emperyalist sisteme, ABD'nin desteğiyle ayakta duran tüm yeni-sömürge ülke düzenlerine yönelmesi kaçınılmazdır. Diğer emperyalistler ve yeni-sömürge ülke yönetimleri, "kaçınılmaz" olanı engellemek için, kendi halklarına karşı daha fazla baskı ve teröre başvuracaklardır. Bunu öngörmek için özel bir kehanete gerek yok, daha bugünden görülmektedir.

Yoksulluk, tecrit, işkence, giderek tüm ülkeleri ve hayatımızın her anını daha fazla kasıp kavuracaktır. ABD'nin imparatorluk stratejisinin bir iki yıldan daha öncesine dayandığı gibi, ABD işbirlik-

çilerinin bu pervasız soygun ve katliam düzenine ayak uydurmak için kendi ülkelerinde baskıyı, şiddeti, örgütsüzleştirme saldırısını yoğunlaştırmaları da en azından son on yılın gerçeğidir.

1990'ların başında başlayan infazlar, kaybetmeler; tüm bunlara rağmen devrimci hareketin yokedilememesi karşısında 2000'nin başlarında gündeme getirilen F tipleri, katliamlar, istisnai uygulamalar değil, bu politikanın sonucudurlar.

AKP iktidarı, Amerikan saldırısına destek kararıyla aynı anda halka saldırı kararını da vermiştir. Bundan kimsenin şüphesi olmasın. Partimiz bu noktada çeşitli yanılgılar, beklentiler içinde olan tüm kesimleri, ısrarla AKP işbirlikçiliğine karşı mücadeleye çağırmakta; bugün, ülkemizde Amerika'ya karşı mücadelenin AKP iktidarına karşı mücadele olduğunu belirtmektedir.

SON SÖZÜ, DİRENEN HALKLAR SÖYLEYECEKTİR!

ABD imparatorluğu pervasızca saldırılarına "şok ve dehşet operasyonu" adını verebiliyor. Irak halkı-

İmparatorluk stratejisinin bu kadar belirginleştiği bir dünyada, tüm muhalif güçler de kendi hedeflerini netleştirmek zorundadırlar. Bill Gatesle-
rin de savunduğu **"küreselleşmenin insanileştirilmesi"** gibi hedefler, **"savaşa da, teröre de karşı olma"** gibi, halkların direnme hakkını yadsıyan tutumlar, "barışçılık", sivil toplumculuk" akımları, Amerikan imparatorluğunun işine yarayacaktır.

Partimiz, dünya halklarını, emperyalizme karşı halk iktidarlarnı kurmayı hedefleyen devrimci mücadeleye çağırmaktadır.

İmparatorluğun zincirleri ancak bu yoldan kırılacaktır.

Amerikanın imparatorluk doğrultusunda attığı her adımı, onun çöküşüne dönüştürmek bizim elimizdedir: Emperyalizmin halkların beyinlerine zerkettiği bireyci düşünceleri reddedip örgütlenirsek;

emperyalizmin yarattığı bir yanılsamadan başka bir şey olmayan haklı ve meşru olmanın “yasalar içinde kalmak” olduğu anlayışını reddedip, mücadele biçimlerine ve örgütlenmelerimizi haklılığımız ve meşruluğumuz temelinde biçimlendirirsek; kapitalizmin karşısına, “başka bir dünya” belirsizliğini değil, sosyalizmi koyarsak; sırtımızı şu veya bu egemen sınıfa, ülkeye yaslamak yerine, işbirlikçi iktidarlara karşı devrimci mücadeleyi örgütlersek; kazanan Amerika değil, dünya halkları olacaktır.

nı, onun nezdinde dünya halklarını “dehşete düşürme” amacı açıkça telaffuz edilebiliyor. İmparatorluğun karakterine uygun olan budur. Amerikanın vahşette, şiddette, barbarlıkta sınır tanımayacağını bilinmelidir. Ancak bu aynı zamanda onun zayıf yanıdır. Güçsüzlüğünün ifadesidir. İmparatorluğa doğru atılan her adım, aynı zamanda çöküşe doğru atılmış bir adım demektir.

Bağdat’a düşen her bomba, dünya halklarının yüreğinde yaralar açıyor. Ve her düşen bomba, yüreğimizdeki öfkeyi volkana dönüştürüyor.

Dünya halkları, ABD’nin Irak’a saldırısını ilan ettiği andan itibaren, mevcut örgütsüzlüklere, reformist, sivil toplumcu eğilimlerin yaygınlığına rağmen, şu ana kadar iyi bir sınav vermiştir.

Dünya halklarının ve Amerikan imparatorluğunun açıkça karşı karşıya geldiği bu noktada, Amerika geri adım atmamış, durmamıştır.

Dünya halkları da, çatışmanın bu noktasında geri adım atmamak, o da kendi mücadelesini geliştirmek için ileriye doğru yürümek zorundadır.

Halkımız! Dünya Halkları!

Amerikanın imparatorluk doğrultusunda attığı her adımı, onun çöküşüne dönüştürmek bizim elimizdedir:

Emperyalizmin halkların beyinlerine zerkettiği bireyci düşünceleri reddedip örgütlenirsek;

emperyalizmin yarattığı bir yanılsamadan başka bir şey olmayan haklı ve meşru olmanın “yasalar içinde kalmak” olduğu anlayışını reddedip, mücadele biçimlerine ve örgütlenmelerimizi haklılığımız ve meşruluğumuz temelinde biçimlendirirsek;

kapitalizmin karşısına, “başka bir dünya” belirsizliğini değil, sosyalizmi koyarsak; sırtımızı şu veya bu egemen sınıfa, ülkeye yaslamak yerine, işbirlikçi iktidarlara karşı devrimci mücadeleyi örgütlersek;

kazanan Amerika değil, dünya halkları olacaktır.

Partimiz, dünya halklarının mücadelesinin bu doğrultuda gelişeceğinden emindir.

SSCB’nin yıkıldığı yıllarda “sosyalizm öldü” çığlıklarına sosyalizmin bayrağını dalgalandırarak cevap veren, “küreselleşme” övgülerinin, “emperyalizm değişti” teorilerinin çok revaçta olduğu yıllarda, değişen bir şey olmadığını söyleyerek bugünlere haber veren partimiz, halkımızı ve dünya halklarını tarihin çarklarını geriye döndürmeye çalışan imparatorluğa karşı, tarihin akışını hızlandırmak için mücadeleye ve örgütlenmeye çağırıyor.

ABD’nin Irak’a saldırısına, bulunduğumuz her yerde, her biçimde karşı çıkalım! Emperyalist, yeni-sömürge iktidarlara karşı mücadeleyi yükseltelim!

Irak’a düşen bombaların yüreğimizde yarattığı acıyı, bu acılara nihai olarak son verecek bir kavganın azmine dönüştürelim.

Devrimci Halk Kurtuluş Partisi

Parti-Cephe Teorisinin Gücü Reformizmin Teorik İflası

“Emperyalizmin içinde bulunduğu aşama ve Türkiye’nin sosyo-ekonomik durumu”, tayin edici iki kavramdır. Çünkü devrimin yolu, mücadele biçimleri ve çalışma tarzı işte bu iki olgunun tahlilinden çıkar. Soldaki ayrılıklar da, esas olarak bu iki olgunun tahlilindeki farklılıkların ürünüdür.

Mahir Çayan’ın “Kesintisiz II-III” başlığı altında toplanan yazılarda Türkiye’nin sosyo-ekonomik yapısına ilişkin çizdiği tabloya bakın; bugünkü Türkiye’yi göreceksiniz. Devrim için yola çıkan bir siyasi hareketin başına gelebilecek en büyük olumsuzluklardan biri, onun izlediği devrim stratejisiyle, dünya ve ülke gerçeklerinin arasında bir “uyuşmazlık” olmasıdır. Parti-Cephe ülkemiz solunda bu uyuşmazlığı yaşamayan tek siyasi harekettir.

Dünyada ve ülkemizde yaşanan siyasal, sosyal, askeri gelişmelerin sizin yaptığınız tahlilleri, sizin öngörülerinizi doğrulaması büyük bir teorik güç, ideolojik güvendir. Parti-Cephe, her dönem bu güce ve güvene sahip olmuştur.

Emperyalizme karşı,
Türkiye halklarının ulusal ve sınıfsal
kurtuluş bayrağıyız!
Zulme karşı direnişin adıyız!
Hayatın her alanında büyük bedeller
ödeyerek sürdürdüğümüz kavgamızda
umudu yaşıyoruz.

Tarih ve halkımız tanıktır; 30 Mart
1972’de Kızıldere’den devraldığımız
bayrak ellerimizdedir.

Partinin önderliğinde işçileri, köylüleri,
tüm ezilenleri bir araya getirecek anti-
emperyalist, anti-oligarşik halk kurtuluş
cephesi, bu bayrağı oligarşinin
burçlarına dikecek tek güçtür.

Ülkemiz solunun bir bölümü açısından ise, özellikle 1980 sonrasında, “stratejisiyle ülke gerçeği arasındaki uyumsuzluk”tan daha da büyük bir olumsuzluk geçerli olmaya başlamıştır: “stratejisizlik”!

Çeşitli siyasi hareketlerin 23 yıldır savrulup durduğu zig-zaglara bakıldığında, görülür ki, yanlış da olsa, ülke gerçeğiyle uyumsuz da olsa, “hiç olmazsa bir stratejileri olsaydı”, bu kadar istikrarsızlık içinde olmayabilirlerdi.

Donmuş bir teori, sınıflar mücadelesinin somut, güncel, pratik sorunlarını çözemeyeceği için, mücadeleyi geliştirici bir rol de üstlenemez. Ama öte yandan bir siyasi hareket temel stratejik belirlemeler olmaksızın, savrulmalardan kurtulamaz, hedefe yürüyemez.

Türkiye solunda, strateji tartışması yok. Bu tartışmanın nedeni, ideolojik mücadelenin “Türkiye devriminin yolunun netleştirilmesi” temelinde sürdürüldüğü 1960’lı yılların sonunda tamamlanmış olması değildir. Evet, strateji tartışması bir bakıma o dönem büyük ölçüde yapılmış, tamamlanmıştır. 1970’li yılların ikinci yarısında ise, strateji tartışması esas olarak belli bir stratejinin sağ ve sol yorumları arasındaki ideolojik mücadele olarak sürmüş, bu tartışma da kendi içinde belli sonuçlara ulaşmıştır. Ama hayatın akışı içinde strateji üzerine tartışmaların sürmesi yine de kaçınılmazdır.

Siyasi hareketler arasında bu tartışma olmadığı gibi, siyasi hareketlerin kendi içinde de hemen hemen yok gibidir. Strateji üzerine kafa yormanın azaldığı yerde, iddianın zayıflaması vardır.

Bazıları “küçümsemeyle” hatırlatır; 1980’lere gelen dönemde, lise öğrencileri bile Halk savaşını, Sovyetik Ayaklanmayı, halk savaşının ve ayaklanmanın kendi içindeki aşamalarını, ayrıntılarını tartışıyorlardı. Belki “yakın devrim hayalleri” de besliyordu bu tartışmaları. Ama bu tartışmanın içinde bir “devrim hayali”, “devrim iddiası ve inancı” olduğu da gerçektir. Devrimin yolunu, stratejisini tartışan kadro, militan, savaşçı, devrim iddiasına, asgari ölçüde ikti-

“Strateji”nin kavram olarak solun önemli bölümünün gündeminin dışında kalması, devrim iddiası ve iktidar perspektifinin terkedilmesiyle ilgilidir. Bunun ötesindeki diğer bir neden ise, aşağı yukarı 1987’den beri politikalarına yön veren tüm dünya ve ülke tahlillerinin, geçen yıllar içinde adeta iflas etmiş olmasıdır.

dar perspektifine sahip olur.

“Strateji”nin kavram olarak solun önemli bölümünün gündeminin dışında kalması, devrim iddiası ve iktidar perspektifinin terkedilmesiyle ilgilidir. Bunun ötesindeki diğer bir neden ise, aşağı yukarı 1987’den beri politikalarına yön veren tüm dünya ve ülke tahlillerinin, geçen yıllar içinde adeta iflas etmiş olmasıdır.

Hem reformizm, hem oportünizm, “strateji tartışması”nda böyle bir açmaz içindedir. Türkiye solunda adeta bir gelenek olarak siyasi arenaya çıkan hemen herkesin yaptığı ilk işlerden biri “THKP-C eleştirisi”ydi. Bu eleştiriyi, istisnasız hepsi, ancak THKP-C’nin görüşlerini önce çarpıtıp karikatürleştirerek, sonra karikatürleştirdikleri bu görüşleri eleştirme biçiminde yapabilmışlerdir. Bugün bunu dahi yapabilmeleri zordur.

Türkiye’nin sosyo-ekonomik yapısına ve emperyalizme ilişkin temel belirlemelerinde Parti-Cephe çizgisinin teorik gücü, bugün çok daha net bir biçimde ortadadır. “Temel mücadele biçimi” üzerine söylenenler ise, her geçen gün “daha da geçerli” hale gelmiş, silahlı mücadele tesbitine neden olan gerekçeleri pekiştirmiştir.

THKC’nin 1 No’lu açıklamasında söylenen şudur: “Amerikan emperyalizminin hakimiyeti ve yerli uşağı sömürücü sınıfların iktidarını yıkmak, bağımsızlığı kazanmak için tek yol silahlı kurtuluş savaşıdır.” Bugün bunun aksini kim iddia edebilir? Nasıl değiştirecek bu düzen; “Savaşa hayır”cılıkla, sendika ağalarının başında olduğu “emek platformu” aracılığıyla örgütlenecek “disiplinli, sağduyulu ayaklanmalar”la mı, yoksa seçimlerde patlama yapıp oligarşinin parlamentosunda kaldıracakları parmaklarla mı? Eğer bunlarla olmayacaksa, neyle, nasıl olacak?

Bu soruya cevabı olmayanların eleştirisinin ayakları havadadır. Ama bu soruya bir cevabım var diyenlerin de, o cevapları ışığında yarattıkları pratiğe bakmak durumundayız. “Ayinesi iştir kişinin, lafa bakılmaz” deyişi, Parti-Cephe çizgisine yönelik eleştiriler karşısında söylenmesi gereken ilk şeylerden biridir. Mahir de böyle demiştir zamanında:

“Gerek ülkemizdeki, gerekse de, dünyadaki pasifistler, silahlı propagandayı temel çarpışma biçimi olarak öncü savaşını sürdüren devrimci örgütlerin mücadelesine, “bu bir avuç adamın, hakim sınıflarla düellosudur. Bu anarşizmin, narodnizmin çizgisidir, Lenin’de böyle bir çarpışma biçimi yoktur. Sorunu bu şekilde ele alış, her şeye silahın ucundan bakmaktır... vs...” demektedirler. Aslında **teslimiyetçiliğe ideolojik kılıftan** başka bir şey olmayan bu iddiaların ciddiye alınacak bir tarafı yoktur. Şu kadarını söyleyelim ki... bu Leninist çalışma biçimini temel alan devrimci hareketler, bugün dünyanın kırık bölgelerinde halkların kurtuluş destanını yazmaktadırlar. **Pasifistler** ise, gerek dünyada, gerekse de ülkemizde emperyalizmin ve oligarşinin soldaki uzantısı bir avuç grup olarak, emperyalizme karşı kanla ateşle kurtuluş destanları yazanlara karşı, söz düellosu yapmaktadırlar.”

Günümüzde de durum değişmiş değil. Direnişte yoktur ama, direniş destanları yazanlara karşı -hem de burjuvazinin ağzıyla- saldırmaktan geri durmazlar. Biz ölür kalırken, onlar aynı mahalleden olmamanın, fark koymanın teorisini yapıyorlar. İdeolojik mücadele yoktur ama dedikodu, spekülasyon boldur. 1980 sonrası “legal particiliği” keşfedip “hala” silahlı mücadeleyi sürdürenlere karşı, söylemedik söz bırakmayanların pratiğine bakalım; ne yaptılar son 15 yılda? Hangi siyasi sonuçları yarattılar? Hangi kitleleri örgütlediler, hangi direnişleri gerçekleştirdiler, hangi saldırıyı püskürttüler?

Bu konularda şunları şunları yaptık diyebilecekleri bir tarihleri yoktur. Olması da mümkün değildi, çünkü bu dönem boyunca, dünya ve Türkiye gerçeğinin tekrar tekrar yalanlayacağı tahliller yapmışlar, boş hayaller, gerçekleşmeyecek beklentiler peşinde koşmuşlardı. Böyle bir tarihleri yoktur ama “eleştiril” tarihleri geniştir. Onların “devrimci teorisine”

göre, devrim mücadelesinde feda eylemi yoktur, kendini yakma yoktur, ölüm orucu yoktur. Ne var peki?

Hayır hiçbir şey yok: ne faşizmin zulmüne karşı direnmek için, ne zulmü yıkmak için teorik cephaneliğinizde hiçbir şey yoktur. Var dediğiniz her şey ise, artık sadece tarihin çöplüğüne atılmış teorilerdir.

Emperyalizm ve demokrasi konusunda neler söylediler, ne oldu?

Bugün reformizmi oluşturan sol, 1980'lerin başında 12 Eylül faşizminin baskıları karşısında "ölmek, yaşamak gerektiğini" keşfetmişti. Direnmek yerine ona uygun bir "uzlaşma" çizgisi oluşturuldu hapishanelerde. Bu uzlaşma çizgisi, 80'lerin ikinci yarısında da dışarıya taşındı. 1990'ların başında ise sol, sosyalist sistemi yıkan karşı-devrimci rüzgarlar altında "burjuva demokrasisi"ni ve "batı uygarlığını" keşfetti.

Reformizm, teorik temelini esas olarak emperyalizm ve Türkiye'de demokratikleşme konusundaki tesbitleriyle buldu. Bu tesbitlerin ne olduğuna ve tesbitlerin akıbetine bakalım. Devrimi terkedip, burjuva demokrasisini kabul ederek kendilerine ABD veya AB şemsiyesi altında yer arayan reformizmin tezlerini, 1980 öncesinden bu yana solda reformizmin akıl hocalarından olan Murat Belge'nin yazdıklarından özetleyebiliriz:

"ABD, Carter döneminde başlattığı insan hakları ve demokrasi atağıyla sosyalist sistemi dağıttı... Sosyalist Çin'e kapitalist restorasyon kararını aldırttı... Sosyalist sistemin dağılmasıyla rahat bir nefes alan ABD, faşist diktatörlükleri desteklemekten vazgeçti... ABD dış politikada demokrasi ve insan haklarını temel alan politikaları hayata geçirmeye başladı... Bugün artık içinde bulunulan koşullarda "soğuk savaş" dönemindeki diktatörlüklerin yaşaması mümkün değildir... Latin Amerika'daki diktatörlükler, Güney Afrika'daki ırkçı rejim radikal bir biçimde değiştirildi... Amerika böylece soğuk savaş yıllarıyla kıyasladığımızda çok daha olumlu rol oynamaya başladı. Koşullar zorlamadıkça bunun devam edeceğini varsayabiliriz." (Radikal, 9 Mayıs 1999)

Murat Belge bütün bunları sıraladıktan sonra her zaman yaptığını yaparak sola akıl verip **"Sol kendini**

koşullara uydurmalı" diyor.

"Kendini koşullara uydurmuş sol", ABD, Irak'a saldırdığında "ne Sam, ne Saddam" diyerek ABD'nin dünya düzenine destek veriyor. **"Kendini koşullara uydurmuş sol"**, ABD Yugoslavya'ya saldırdığında "diktatör Miloseviç'e karşı", yine ABD'nin yanında yer alıyor. Çünkü bu teoride, emperyalizm artık tüm dünya ülkelerine *"demokrasi ve insan hakları"* götürüyor!

Reformizm bu politikaları geliştirip bu tavırları alırken, yine de sosyalistlikten, Marksistlikten vazgeçmiyor. Saddam'a, Miloseviç'e karşı ABD'yi destekleyen Murat Belge, hepsi adına şu cümleyi yazma gereği duyuyor: *"ABD'nin Irak'a müdahalesine karşı çıkmamak, Marksizmden vazgeçmek değildir"*.

"Yeni uluslararası sol stratejisi" diye adlandırıyor Murat Belge bunları. Düzene iltihak etmeye böyle "yeni"li, "strateji"li şaşıklı bir isim de verilmiyordu ki, ne yapıldığı tam anlaşılmasındı. Benzer bir isimlendirmeyi İngiltere Başbakanı, (ABD'nin Iraka saldırısında onun baş yardımcısı) Blair de yapmıştı: **"Üçüncü sol", 'yeni sol'** gibi isimler takmıştı teorisine.

Hepsi **"küreselleşmenin kaçınılmazlığı"**nda ve **"burjuva demokrasisi"**nde hemfikirler. 'Akıl hocası'nın, reformizmin de paylaştığı küreselleşme tahlili şöyle:

"Karşıtları'nın da kabul etmek zorunda olduğu gibi, küreselleşme, engellenemeyecek bir olgu. Kendi hesabıma, bu olgunun 'karşıtı' değilim. Şimdiye kadarki bütün gelişmelerden sonra, bizi 'aynı dünyalı' haline getirme yolunda en güçlü süreci bu olgu başlattı."

"... Solun bazı 'arkaik' öğeleri faşizmin peşine takılabilir, fena da olmaz. Ama modern sol, küreselleşmenin avantajlarını benimseyerek handikaplarıyla mücadele etmenin yöntemini geliştirecektir." (Radikal, 22 Temmuz 2001)

Amerikancı Murat Belge'nin Amerikasının oynadığı "olumlu" role birazdan değineceğiz.

Sömürgeciliği, katliamcılığı tescilli Amerika, dünyaya demokrasi ve insan hakları götürür de, Avrupa geri mi kalacak? Reformizmin bir bölümü de **Avrupa'yı** keşfetti. 1980 öncesi, solun istisnasız tüm örgütlerinin karşı çıktığı Avrupa Birliği, artık kendine sosyalist diyenlerce savunulabiliyordu:

Globalizmi, küreselleşmeyi savunanlar, doğal olarak *“Irak’ın ve Ortadoğu’nun düzenlenmesine”* de karşı olmayacaklardır. Bunun *“katliamla”* yapılmasına karşılar sadece. Mesela, AKP hükümetinin ve ABD’nin de istediği gibi, Amerikan kuşatması altında Irak yönetimi değiştirilirse, bundan mennun olacaklar.

Ufuk Uras, 30 Haziran 2002’de yapılan parti konferansında,

“ÖDP’nin Türkiye’nin AB üyeliği perpektifi üzerinden siyasal mücadele yapması gerektiğini...”

söyleyebiliyordu.

Reformist solun “yol göstericilerinden” biri olan Birikim dergisinin “teorisyenlerinden” Ömer Laçiner, “Yolda çakılmak mı, yeni bir yol aramak mı?” başlıklı yazısında şöyle diyordu:

“Polonyalı gençler AB üyeliğini destekliyor, darısı bizimkilerin başına... AB’ye katılmayı olumlayan bir avuç sosyalistler, onlara bildik antiemperyalizm diskuruyla saldıran geleneksel sosyalistlerin tartışması farklı düzleme taşınmalı...”

Amerika’nın saldırılarını destekliyorlar, hala Marksist-Leninistler, AB’yi savunuyorlar, hala sosyalistler! Türkiye solu “devrimcilik, sosyalistlik” adına bunun gibi daha nelere tanık olmadı ki bu süreçte!

Murat Belge’den Abdullah öcalan’a

Öcalan İmralı’da yaptığı “savunma”larda, bu düşünceleri daha açık bir hale kavuşturdu ve 20. yüzyıl da zaferin burjuva demokrasisinin olduğunu, insanlığı ileriye götürecek tek biçimin bu olduğunun görüldüğünü, faşizmi ve sosyalizmi aynı kefeyle koyarak ilan etti.

Zafer, burjuva demokrasisinin, emperyalist-kapitalist sistemindi Öcalan’a göre:

“Günümüz demokrasileri, faşizmin total amansız diktatörlüğüyle, zıt yöndeki reel-sosyalizmin, totaliter rejimlerine karşı direnerek, yüzyılın sonunda kesin zaferini ilan etmiştir.”

“Günümüz demokrasileri” biraz soyut, belirsiz bir kavram. Somutladığında görüyoruz ki, Öcalan’ın kasettiği ABD ve İngiltere’den başkası değildir:

“Genel demokratik kuram ve uygulama büyük yük gelişme göstermiş, bunu uygulayan ülke toplum ve yönetimleri sonuçta zafer kazanmış ve günümüzde 20. yüzyılın sonlarında zafer, genelinde giderek olgunlaşan demokrasisindir.”

Gerçekten bu sistemi inançlı, ölçülü ve nasıl uyguladıklarını bilen toplumlar günümüzün en gelişkin toplumlarıdır. Devletleri, dünyada gücünü kabul ettiren devletlerdir. ABD ve İngiltere’nin dünyaya nasıl yön verdiği göz önüne getirilirse bu gayet açıktır.”

Bu övgü kuru bir övgü değildir; bu övgü bir “sistem” övgüsüdür. PKK olarak sosyalizmi savunmalarını bile *“amatörlük, toyluk”* olarak değerlendiren Öcalan, ABD, İngiltere nezdinde burjuva demokrasisini ve onların kurduğu dünya düzenini onaylamaktadır. ABD ve İngiltere *“yönetimlerinin zaferini”* dünya için bir “olumluluk” olarak görmektedir. Demokrasi için **model** de bu ülkelerdir:

“Demokrasi, adeta bir dil ve kültür bahçesidir. Günümüzün en gelişkin güçlü ülkeleri yine bunun açık ifadeleridir. Tüm Avrupa ülkeleri, Kuzey Amerika net ispatlarıdır.”

Batı uygarlığı bu anlamda, demokratik uygarlık olarak da adlandırılabilir. Çünkü gücünün altında bu sistemi geliştirmiş olması yatar... ve artık dünya uygarlığı anlamını da yalamışlardır.”

Bu “teoriler” üzerine, gelinen noktada “teorik” bir şeyler söylemenin artık gereği de yok. Irak’a saldıran, imparatorluk ilan eden, içlerinde PKK ve KADEK’in de olduğu “terör listeleri”ni hazırlayan, ülkeleri “şer ekseni” ilan eden, ekonomik, askeri ve siyasi kuşatmayla tüm dünya ülkelerine boyun eğmeyi dayatan, tüm dünya halklarının, kendi kurdukları uluslararası kurumların karşı çıkmasına rağmen Irak’a saldırıda ısrar eden, Öcalan’ın sözünü ettiği *“dünya uygarlığı”*ndan başka bir şey değil çünkü.

Bu hukuksuzlukta, ABD’den geri kalmayan İngiltere için Öcalan’ın söylediklerine bir göz atmak, bu tesbitlerdeki *“subjektivizmi”* görmek için yeterlidir:

“Bir diğer örnek ülke İngiltere; anayasa sis-

temini dünyada en iyi uygulama unvanına sahiptir. Sorunlarını şiddete başvurmadan demokrasi içinde en uygar tartışmayla çözmenin de seçkin ülkesidir.” (Öcalan’dan alıntılar, İmralı’daki savunmasındandır.)

Dünya gerçeğinin göz göre göre çarpıtılmasından başka bir anlam ifade etmeyen bu “teorilerin” iflas etmesinden daha doğal bir şey olamazdı elbette. İflas eden sadece Öcalan’ın bu düşünceleri değildir. Bu ve bu çerçevedeki tüm teoriler iflas etmiştir. Emperyalizmin bile “demokrasinin, insan haklarının savunucusu” olduğu propagandası yaparken kendisi hakkında bu kadar “olumlayıcı” ifadeler kullanmaktan kaçınırken, küreselleşme, AB, ABD savunucuları nasıl bu kadar yanılabilirler öyleyse? İşte burada işe “subjektivizm” giriyor.

Bu teoriler, bir yanıla kendilerine emperyalizmin icazetinde, düzen içinde bir yer aramanın teorileridir; gerçeğe uygun olup olmaması değil, bu amaca hizmet edip etmemesi önemlidir.

Legal particiliğin yeşerdiği ama boy atamadığı Türkiye gerçeği

Emperyalizme ilişkin “değişti” tesbitinden hareketle, daha 1980’lerin sonunda “Avrupa’nın dayatmalarıyla Türkiye’nin artık demokratikleşmeden kaçınamayacağı” tesbitini yapıyordu legal particiler. Legal particiliğin teorik zemini de bu tesbitle hazırlanıyordu. Sosyalizmden vazgeçilmişti, bunu bir kısmı Öcalan’da olduğu gibi “sosyalizmi” faşist diktatörlüklerle aynı kefeye koyarak, bir kısmı da “reel sosyalizmin eleştirisi” adı altında “özgürlükçü sosyalizm” gibi kılıflar altında yapmıştı. Yerine konulan, burjuva demokrasisiydi. Nasıl olsa çok kısa bir süre içinde Avrupa baskısıyla bu demokrasi de gelecekti; bu tesbitin devamı tabii ki, silahlı mücadelenin, illegalitenin, kısacası yeni-sömürge bir ülkedeki **devrimciliğin rafa kaldırılmasıydı**.

Bu teoriler defalarca tazelendi. Gümrük Birliği gündeme geldiğinde tazelendi, Türkiye’ye “üye adaylığı” statüsü verildiğinde tazelendi, “uyum yasaları” gündeme geldi, tazelendi. Gelişmelerin öngördükleri gibi gitmediği aşikar olmasına rağmen, bu teoriyi tazelemeye devam ettiler. Çünkü artık **devrime dönecek kadar düzene yerleşmişlerdir**. Başlangıçta belki gerçekten inandıkları teoriler, artık mevcut

statükolarını sürdürmenin aracı olan aldatmacalara dönüşmüştür.

Kürt milliyetçiliğinin İmralı savunmalarında ifadesini bulan teoriler, reformizme adeta “ilaç” gibi geldi. Birileri daha onların safına katılmıştı işte. Öcalan’ın bunları söylemesi kadar önemli bir başka yan; devrimci hareketlerin dışında, solda bu düşüncelere hemen hiçbir eleştiri yöneltilmemesidir. Reformizm, bunları görmezden gelmiştir. Bunun birbirine bağlı iki nedeni vardır; reformizm, genel olarak ideolojik mücadeleden uzak durmayı bir politika haline getirmiştir. Neyi tartışacak, nasıl tartışacak? Günübürlük, icazetçi politika, ideolojiyi, teoriyi tartışamaz. İcazetin nereden ne zaman geleceği, nasıl kesileceği belli olmaz. Bu nedenle bu kesimlerde ideolojiye de, ilkelere de yer yoktur. Bu Öcalan’ın “yeni dünya düzeni övgülerini” eleştirmemelerinin birinci nedenidir. **İkinci** nedeni ise, bu düşünceleri esas olarak paylaşıyor olmalarıdır. Öcalan onların gösteremeyeceği bir cesaret gösterip bunları dile getirmiştir.

Ne var ki bu “cesaret” ve “açıklık” da reformizmin zig-zaglarını bitirmemiştir.

Çeşitli alıntılar yaptığımız reformizmin teorilerinde ortak vurgu şudur: Batı, ABD, İngiltere, Avrupa, uygarlık demektir. Diğer ülkelere de demokrasi, insan hakları götürmektedirler.

Emperyalizm uygarlık getirecekse, bunda tutarlı olarak emperyalizmi desteklemek gerektiği açıktır. Ama bunu da “hakkını vererek” yapamıyorlar, soldan da kopamıyorlar çünkü. Bu açmaz onları tutarsızlıklardan tutarsızlıklara sürüklüyor.

Globalizmi, küreselleşmeyi savunanlar, doğal olarak “Irak’ın ve Ortadoğu’nun düzenlenmesine” de karşı olmayacaklardır. Bunun “katliamla” yapılmasına karşılar sadece. Mesela, AKP hükümetinin ve ABD’nin de istediği gibi, Amerikan kuşatması altında Irak yönetimi değiştirilirse, bundan menmun olacaklar. “Demokrasinin dışarıdan gelebileceğine” inanıyorlar çünkü. ABD eliyle gerçekleştirilecek bir değişiklikte, küçük burjuva Saddam diktatörlüğü yerine yeni-sömürge diktatörlüğü kurulacağını bile düşünmüyorlar, düşünmek istemiyorlar.

Çünkü bunlar düşünüldüğünde, geriye tek alternatif kalır: **demokrasinin halkın faşizme karşı savaşıyla kurulması**. Kaçtıkları da budur.

Emperyalizme yaslanıp oligarşiye karşı, veya oligarşiye yaslanıp emperyalizme karşı “mücadele” edilebileceğini düşünenler, emperyalizm ve oligarşinin içiçe olduğunu ortaya koyan Parti-Cephe teorisini kavramayanlardır.

Bunun için de ülkemizde demokrasi için savaşmak yerine “değişen emperyalizmin” demokrasi kalesi AB’ye bel bağlanmıştır.

Mahir’in yazılarına baktığımızda görürüz ki, “*emperyalizmin değiştiği*” düşünceleri de yeni değildir.

“Bu dönemde, solda revizyonizm ve oportünizm iki şekilde ortaya çıkmıştır.

Birincisi, bu dönemin karakteristik niteliklerine bakarak, Leninizmin, emperyalizm bir sistem olarak çökene kadar devam edecek olan evrensel tezlerinin geçerliliğini yitirdiğini iddia ederek, barışçıl, pasifist devrim teorileri ortaya atmaktadırlar.

Oysa emperyalizmin özü değişmemiştir. Değişen emperyalistler arası ilişki ve istismar biçimidir. Bu bakımdan, emperyalist dönemin Marksizmi olan Leninizmin evrensel tezleri, emperyalizm bir sistem olarak çökene kadar geçerlidir.”

Emperyalizm değişmemişse, emperyalizmin yeni-sömürgesi olan bir ülkede, emperyalizme karşı bağımsızlık ve demokrasi savaşının nasıl yürütüleceği bellidir. Eğer bu mücadeleyi yürütmeye niyetiniz, gücünüz, iradeniz yoksa, legalizme, reformizme, düzene yönelecekse, demek ki işe “emperyalizm değişti” denilerek başlanıyor.

Başlanıyor, ama sonu gelmiyor. Çünkü “emperyalizm değişti” tezleri, bizzat emperyalizm tarafından tekzip ediliyor. Aynı bugün olduğu gibi.

Emperyalizm öğretiyor. Bu teorileriniz beni anlatmıyor diyor pratiğiyle.

Oysa, “emperyalizm değiştiği” için, solun bu kesimi, iktidardan, devrimden vazgeçmişti.

Mesela ÖDP’nin “onursal başkanı” Sadun Aren diyordu ki:

“Devletin kendisini savunmak mecburiyeti hissetmeyeceği bir sosyalizm yapmalıyız. Devrimci iddiaları olmayan bir sosyalizm yapmalıyız. Demokrasi içinde devrim olmaz.”

“Devrimci iddiaları olmayan”, “devleti rahatsız etmeyen” bir sosyalizm nasıl olacaksa?! Ama şu dikkat çekicidir; “demokrasi içinde devrim olmaz” diyor Aren. Öcalan, aynı şeyi başka biçimlerde tekrarlıyor. Demokratik cumhuriyet içinde, devletle çatışmadan bir çözüm öngörüyor. Sivil toplumculuktan çok farklı bir şey olmayan “Üçüncü alan” teorisini ortaya atıyor mesela; iktidarı hedeflememek her ikisinde ortak nokta. O zaman bu iktidarlara mahkum olmak kabul ediliyor demektir. Bu iktidarların temel yöntemlerinin terör, demagoji, keyfiyet olacağı da ortadadır.

Aslında sorular ve cevaplar çok çıplaktır.

Emperyalizm halkların iyiliğini ister mi? Sömürmeden, bunun için de hak ve özgürlükleri gasbetmeden varolabilir mi? Avrupa ne ister? ABD ne ister? Kürt halkının hakkını savunur mu? Kürt halkının özgürlüğünü ister mi?

Bunlara “evet” cevabı vermek, ya körkütük bir cehalet, ya işbirlikçilik, ya ABD’ye, AB’ye sırtını yaslamaya çalışan bir icazetçiliktir.

Mahir’den aktardığımız bölümde de geçen “*emperyalizmin özü değişmemiştir*” sözünü, şu son yıllarda o kadar çok tekrarladık ki!

Geldik bugüne. Emperyalizm konusunda bu kadar şey yazıp söylemişler. Peki, bugün o düşünceleri savunuyorlar mı, savunmuyorlar mı, belli değil. Veya savunmuyorlarsa, neden savunmadıklarına dair de bir tek kelime yok. Emperyalizmin demokrasi, insan hakları, özgürlükler getireceği nasıl tartışılabilir yıllarca? Cevabı yok.

İşte bu tablo, iflas tablosudur. Reformizmin teorik iflas tablosu!

Emperyalizme ve oligarşiye karşı tek yol devrim;

Devrim için tek yol silahlı mücadele!

Bu çarpık teoriler, elbette ittifaklarda, demokrasi mücadelesinin şekillendirilmesinde de bir çok çarpıklıklara yol açtı. Mesela, TÜSİAD, “demokrasi mücadelesinin ittifaklarından” biri haline geldi. Genelkurmayla birlikte “şeriata karşı” da demokrasi mücadele-

si verildi! Susurluk üç beş çeteciye indirgenip, düzen güçleriyle birlikte Susurluk'a karşı çıkıldı! Avrupa kurumlarıyla "Türkiye faşizmine" karşı ittifak yapıldı, vs. vs!

Geçiyoruz Parti-Cephe'nin Türkiye'nin "sosyo-ekonomik" yapısına ilişkin bazı tesbitlerine.

"Emperyalizmin III. bunalım döneminde, bizim gibi ülkelerde... emperyalizm de, sadece dışsal bir olgu değildir.

... I. ve II. genel bunalım dönemlerinde dışsal bir olgu olan emperyalizm bu dönemde aynı zamanda içsel bir olgu haline gelmiştir. (Gizli işgal esprisi)

... ülkedeki kapitalizm, kendi iç dinamiği ile değil, yukardan aşağıya geliştirilmiştir. Dolayısıyla yerli tekelci burjuvazi, daha baştan, çekirdek halindeyken emperyalizmle bütünleşerek gelişmiştir. (Emperyalizm içsel bir olgu durumuna geldiği için bu oligarşi içindedir).

Oligarşik yönetim içinde, işbirlikçi-tekelci burjuvazi, emperyalizmin temel dayanağı olmasına rağmen, emperyalist üretim ilişkilerini muhafaza eden tek yerli sınıf değildir."

Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısını bu biçimde doğru olarak tesbit edebilen bir siyasi güç, yukarıdaki yanıtlara düşmezdi elbette.

Emperyalizme yaslanıp oligarşiye karşı, veya oligarşiye yaslanıp emperyalizme karşı "mücadele" edilebileceğini düşünenler, emperyalizm ve oligarşinin içiçe olduğunu ortaya koyan Parti-Cephe teorisini kavramayanlardır.

Reformizm, işte bu teoriler sonucunda emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadelenin birlikteliğinden hep kaçmıştır:

Bir ülkenin sosyo-ekonomik yapısını doğru olarak tahlil etmenin önemi, yakın dönemde yaşadığımız iki olayda, yeniden karşımıza çıkmıştır:

Birinci olay; F tiplerine karşı mücadele.

Başından itibaren F tiplerinin emperyalizmin olduğunu ortaya koyduk ve Avrupa eleştirilmeden F tiplerine karşı çıkılamayacağını söyledik.

Reformizm, **iktidarı eleştirdi ama emperyalizmi eleştirmede** bu konuda.

İkinci olay; ABD'nin Irak'a saldırısı ve AKP'nin

işbirlikçiliği.

Savaşa karşı mücadelenin AKP'ye karşı mücadele olmadan eksik kalacağını vurguladık.

Reformizm, **Amerikayı eleştirdi ama bu defa da mevcut AKP iktidarını eleştirmede.**

Tekrar Mahir'den aktarıyoruz:

*"Öyle ki, emperyalizm bu ülkelerde, CIA, FBI, vs. örgütleri ile, istediği zaman kendi çıkarları doğrultusunda oligarşinin çeşitli fraksiyonları arasında iktidar değişikliklerinden, oligarşinin halkımıza karşı yürüttüğü tenkil politikasına yön vermeye kadar her çeşit müdahaleler ve düzenlemelerde bulunabilmektedir... emperyalist kontrol, bu ülkeler için sadece ekonomik değil, politik, ideolojik ve askeri niteliktedir... Türkiye'de, Amerikan emperyalizmi oligarşik dikta yönetimini yönlendirmeden, ülkedeki ekonomiye kadar tam bir hegemonya kurmuştur. (Gizli işgal esprisi) Bu bakımdan **ülkemizdeki yerli hakim sınıflarla, Amerikan emperyalizmini kalın çizgilerle ayırmak fütlen imkansızdır.**"*

Ayrılmaya kalkanlar, işte böyle iktidara karşı çıkarırken Avrupa'ya, Amerika'ya karşı çıkarken iktidara karşı çıkamaz. Birbiriyle çelişen bu iki tavır, reformizmin karakterini ortaya koyar. Onun için her durumda aslanan, icazeti kaybetmemektir. F tiplerine karşı çıkarken, sırtını Avrupa'ya yaslayarak oligarşiye eleştirmektedir. Amerika'yı eleştirirken de, mevcut iktidarın icazetinin dışına çıkmamayı esas almaktadır. Birini "eleştirirken" sırtını bir başka yere yaslama ihtiyacı duymaktadır.

Bu kısır bir döngüdür. Bu kısır döngüde, kah iktidar, kah emperyalizm tarafından kullanılmak kaçınılmazdır.

Bir yandan "solculuk"tan vazgeçmemiş, bir şeyler yapıyor olacaklar, ama öte yandan da ne emperyalizmin, ne oligarşinin hışmına maruz kalmayacaklar. Büyük, usta taktiğin bütün sırrı işte buradadır. Mücadelenin böyle küçük hesaplarla yürütüldüğü yerde, ne Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısının, ne stratejinin önemi olmaz.

Peki bizim ülkemizde faşizm mi var, demokrasi mi? Bu da önemli değildi onlar için. Oysa bu, 1960'ların önemli tartışma konularından biriydi.

Amerikan imparatorluğunun dünya halklarına karşı en üst düzeyde açık askeri saldırısını sürdürdüğü bir dünyada, işbirlikçiliğin, sömürünün ve zulmün en üst boyutlarda sürdürüldüğü bir Türkiye’de, emperyalizme karşı bağımsızlığın, faşizme karşı demokrasinin halkın silahlı kurtuluşundan başka yolu yoktur.

1970’li yıllarda da en azından demokrat kesimlerle bir tartışma konusuydu. Ama devrimci, sosyalist sıfatını taşıyanlar için, bir iki istisna dışında tartışma konusu değildi. 1990’lı yıllarda ise, reformizm bu konuda susmayı tercih etti; söyleyeceğini pratikte söyledi: teoride ne derlerse desinler, pratikte Türkiye’de demokrasi varmış gibi davrandılar. Yanıldılar. Türkiye gerçeği, Parti-Cephe’nin ortaya koyduğu gibiydi:

“Bizim gibi ülkelerdeki oligarşik yönetim, rahatlıkla işçi ve emekçi kitlelerin demokratik hak ve özgürlüklerinin olmadığı tam bir dikta yönetimi ile ülkeyi yönetebilmektedirler. Buna sömürge tipi faşizm de diyebiliriz. Bu yönetim, ya klasik burjuva demokrasisi ile uzaktan yakından ilişkisi olmayan "temsili demokrasi" ile icra edilir (gizli faşizm) ya da sandıksal demokrasiye itibar edilmeden açıkça icra edilir. Ancak açık icrası sürekli değildir. Genellikle, ipin ucunu kaçırdığı zaman başvurduğu bir yöntemdir.”

Faşizm gerçeğini görmezden gelmekle, sadece şaşkınlık ve hayal kırıklıkları kazandılar. “*Tam Ecevit koltuğunun altında “demokratikleşme paketi”yle ABD’ye giderken*” Ulucanlar katliamının olmasına şaşırdılar. “*Tam AB’ye aday olmuşken*” 19 Aralık katliamına şaşırdılar. Şaşkınlıklarından devrimci bir sonuç da çıkarmadılar. Biz nerede yanılıyorz sorusunu tartışmadılar; biraz daha gerilediler. Biraz daha düzenin icazetine sığındılar. Biraz daha devrimden ve devrimcilikten uzaklaştılar.

Parti-Cephe’de, Türkiye’nin sosyo ekonomik yapısı üzerine her şey oldukça yalın bir biçimde formüle edilerek konulmuştur. Otuzüç yıllık tarihimiz boyunca da, sosyo-ekonomik yapıyı oluşturan çeşitli yanlara ilişkin değişme ve gelişmeler de aynı mantık

içinde formüle edilerek ifade edilmiştir.

12 Eylül’den demokrasiye dönülmediğini, tersine 12 Eylül’ün “**açık faşizmi kurumsallaştırdığını**” biz tesbit edebildik. Susurluk ve ona bağlı gelişmeler karşısında “**Susurluk devlettir**” tesbitinin parti-cephe tarafından formüle edilmiş olması da bu sağlam ideolojik temel üzerinde mümkün olmuştur. Bu sağlam teorik yapı sayesinde ki, ne “elvede proletarya” teorileri, ne “reel sosyalizm” çarpıtmaları, ne “demokratikleşme” demagogileri Parti-Cephe’nin üzerinde hiçbir etkiye bulunamamıştır.

Tabii ki, istenildiğinde, devletin içinde de, oligarşinin çeşitli kesimleri arasında da, kanatlar, klikler bulunabilir; vardır da. Ama ülkenin sosyo-ekonomik yapısına ilişkin tahliliniz, daha da önemlisi politikanız, bu kanatlar, klikler labirentinde boğulmaya başladığında, artık Türkiye gerçeğiyle ve iktidar perspektifiyle bağınızı kaybediyorsunuz demektir. Tabii ki, demokrasi mücadelesi aynı zamanda bir “reformlar” mücadelesidir; ama siz, reformları herşey yerine koyduğunuz noktada, devrimle de, devrimcilikle de bağınız kalmaz. Teori, strateji, ajitasyon ve propaganda, yalınlaşmalı, netleşmelidir. Çıplak gerçek, icazet hesaplarıyla ayrıntılara boğulmuş taktiklerden, icazet hesaplarıyla yanlış yapılmış ittifaklardan daha etkilidir ve doğruya götürür.

Amerikan imparatorluğunun dünya halklarına karşı en üst düzeyde açık askeri saldırısını sürdürdüğü bir dünyada, işbirlikçiliğin, sömürünün ve zulmün en üst boyutlarda sürdürüldüğü bir Türkiye’de, emperyalizme karşı bağımsızlığın, faşizme karşı demokrasinin halkın silahlı kurtuluşundan başka yolu yoktur.

Halkların emperyalizmi durduracak, kendi topraklarında demokrasiyi kuracak, işbirlikçi iktidarlardan kurtulmayı sağlayacak tek seçeneği budur. On milyonların ayağa kalktığı bir dünyada yaşanan “çaresizliğin” çaresi budur. Onlarca yıldır süren ve reformistlerin güç verdiği ülkemizdeki “demokrasilik oyunu”nu bozup halkın iktidarını açmanın yolu budur.

Ülkemizdeki otuzüç yıllık devrimci mücadelenin sonuçları ve günümüz gerçekleri itibarıyla çok daha büyük bir güven ve kesinlikle diyoruz ki, “**Türkiye ihtilalinin yolu, partimizin yoludur. Partimizin yolu halkımızın kurtuluş yoludur.**” (THKP, İhtilalin Yolu bildiririnden)

DEVRİMCİLİK VE İHANET

1938'den sonra doğan hiçbir Kürt çocuğuna Rayber adı konulmadı... Dersim'de halkın zulme karşı isyanı hakkında düşmana bilgi ulaştıran ve nihayetinde ayaklanmanın önderlerinden Alişer'i katleden Rayber'in adını anmayı halk kendisi için "zul" saydı. Yasakladı bu ismi dillerine.

Zor dönemlerin kaçınılmaz ürünüdür ihanet. Kahramanlığın dibinde eşelenen asalaklar gibidir. 20 Ekim 2000'den bu yana süren direniş, büyük kahramanlıklarla geldi bugüne. 105 şehit, bu kahramanlık destanının doruğudur; bu doruğun etkelerinde de destan içinde nice destanlar yazıldı. Gelecekte, elbette tüm ayrıntılarıyla yazacağız; yoldaşlarımız ölümü Azrail'in ve oligarşinin elinden çekip almak için tarihte eşi görülmemiş nice fedakarlıklara katlanıp nice kahramanlıklar yarattılar. Düşmanın zorla müdahalesini engelleyip ölümü kucaklamak için "savaş hile"lerine başvurdular. Zamana yayılan, tek tek direnişçilerin ve örgütlerin iradelerinin sınıandığı, devrim ve karşı-devrim için "varolma-yokolma" boyutlarına taşınan böyle bir direnişte ihanetlerin ortaya çıkması da şaşırtıcı değildi. Hainler de "savaş hileleri"ne başvurdular; ama onların hileleri düşmana karşı değil, direnişe karşıydı. Kimi ihanetini gizlemek, kimi ihanetini hızlandırıp düş-

solun büyük bölümünün ihanet karşısındaki gevşek, ilkesiz, pragmatik tutumudur.

Türkiye solundaki liberal etkiler, bu konuda da kendini göstermiştir. Daha önce tekil ihanetler düzeyinde tanık olunan liberalizm, büyük direnişte ortaya çıkan ihanetler karşısında alenileşti; liberalizmin, burjuva hümanizmin, sivil toplumculuğun etkisinin ve yol açtığı ideolojik bulanıklıkların çok daha derin olduğunu gösterdi. Hainin adını anmayı bile kendisi için "zul" olarak gören bir halk kültürünün içinde, hainlerin "gözlerinden öpmek", bu bulanıklığın boyutunu en kısa yoldan göstermeye yeterlidir.

2,5 yıldır süren direniş, kahramanlığa olduğu gibi, ihanete de **"kitlesele"** bir karakter kazandırdı. Tek tek kişiler ve olaylar karşısında ihaneti yargılamakta zorlanan sol, ihanetin bu boyutu karşısında utanç verici bir pragmatizmle, bu konuda varolan ilke ve değerlerini de terketti.

İlkesizleşme, kararsızlaşma, pragmatizm ve burjuva ölçüler hakim oldu ihanetin değerlendirilmesinde. Sınıf mücadelesinin ilke ve kurallarının karşısına burjuva hümanizmiyle çıktılar. "Yaşam kutsaldır" teorileriyle hainleri kucakladılar.

Hainleri sahiplenenler, gözlerinden öpenler, ihaneti meşrulaştırmak için *"ama şu kadar gün aç kaldı"* diye göz yaşartıcı mazeretler bulanlar, mücadeleyi "sonuna kadar" ve bu mücadelenin gerektirdiği "katılıkla" sürdüremezler.

Tabutların sıra olduğu bir mücadelenin içindeyiz. Düşmanın ihaneti çoğaltmak için zulümden rüşvete herşeyi en üst boyutlarda uyguladığı bir ülkede mücadeleyi sürdürüyoruz. Daha kısa bir deyişle, bu bir savaş. Yeni-sömürge bir ülkede devrimciliği anlayabilse, ihaneti de anlayacak. Ama devrimciliği anlamadığı için, ihaneti de anlayamıyor.

Kararsızlıkla, hiçbir mücadeleyi sürdüremezsin. Bizim gibi ülkelerde demokratik mücadeleyi bile sürdüremezsin. Aynı beyinler "yaşam kutsaldır" diye ders vermeye kalkıyor direnenlere. Aynı beyinler "meclisimi seviyorum" diye yakasına kokart takı-

Ne böyle aldanmalara, ne burjuva hümanist bayağılıklara yer yok bu kavgada. "Yaşam kutsaldır" teorisini aldığınız o burjuvazi, yaşamları, yüzler, yüzbinler, milyonlar halinde ortadan kaldırıyor. Ve biz bu katliamcılığa karşı bir direnişi örgütlüyoruz.

manın ödülleri bir an önce kavuşmak için çeşitli yollara başvurdu.

İhanetler, tarihte hep olduğu gibi, kahramanlıkların yanında güdük kalmış ve direnişin kaderi üzerinde belirleyici olamamıştır. Ama gerek bu direniş, gerekse de devrim mücadelesi açısından, ihanetlerden daha önemli olan,

yor. Ne böyle aldanmalara, ne burjuva hümanist baygılıklara yer yok bu kavgada. “Yaşam kutsaldır” teorisini aldığınız o burjuvazi, yaşamları, yüzler, yüzbinler, milyonlar halinde ortadan kaldırıyor. Ve biz bu katliamcılığa karşı bir direnişi örgütlüyoruz.

Sevgimiz ölesiyedir; kinimiz öldüresiye!

Sevgi ve kin, bağlılık ve nefret, içice yaşar. Vatan sevgisinin diyalektik eşi, vatan hainlerine karşı duyulan kindir. Halka bağlılığın eşi, halk düşmanlarına karşı nefrettir.

Vatan ve halk sevgisi, kendini bu kin ve nefrette gösterir. Bu kin ve nefrete sahip olmayanların sevgisi de tartışmalıdır.

Eğer vatan hainlerine ve halk düşmanlarına karşı bu kin olmazsa, vatani ve halkı savunup sahiplenemezsiniz. Bu duyguların gücü kahramanlığın yolunu açar. Ters ihanete kapı aralar.

İhanet “savaş gerçeği”nin bir parçasıdır. Ama asla meşru görülemeyecek, kanıksanamayacak, hoş görülemeyecek bir parçasıdır. İhanet karşısında “*savaş bu, olur böyle şeyler*” tavrı da, ihanet suçunu “küçük göstermeye” yönelik gerekçeler de kabul edilemez.

Devrimci savaş, ihaneti her adımında lanetleyerek, hesabını sorarak ilerler. Hayır, burada tüm hainlerin fiziki olarak cezalandırılmasından söz etmiyoruz. İhanet karşısında alınan **politik tavır**, üç beş hainin vücudunun ortadan kaldırılmasından çok daha önemli ve belirleyicidir.

Belki cezalandırmazsınız, belki koşullar, süreç, güç dengeleri gibi nedenlerle cezalandıramazsınız, bu pratiğe ilişkin bir sorundur, ama ihanet karşısındaki politik tavır,

hiçbir ertelemeye, esnetmeye gelmez.

**İhanete tavır, ideolojiye güven-
dir, hedefe ulaş-
makta kararlılık-
tır!**

İhanetin gerekçesi de, mazereti de olmaz.

Pragmatizmleriyle ihaneti meşrulaştıranlar, hainleri sahiplenenler, yanılıyor. Bu yanılğı, sahiplerine pahalıya malolacaktır. Pratikte, örgütsel boyutuyla neye malolur bilemeyiz, ama politik olarak bu kirlenmenin lekesini taşıyacaklardır. Devrim iddiasında olan bir örgütün bünyesine çürük bir parçayı kendi elleriyle almasına benzer bu. Hain aldatandır; hain satandır. Yürek ve beyin kirlenmiştir. O beyinden artık devrime, sosyalizme bir yarar gelmez.

Denilebilir ki, ihanetten kahramanlığa dönüşen hiçbir örnek yok mu? Vardır, ama istisnadır ve ihanete karşı politika, bu ‘istisna’ların olabileceğini öngören “ihtimal hesapları” üzerinden tesbit edilmez.

İhanetin biçimleri, ortaya çıkış koşulları da, ihanete savruluşun nedenleri de çok çeşitli olabilir. Bunun tahlili ayrı bir konudur. Ölüm orucunda ise **gönüllülük** vardır, düşmanın çok kapsamlı bir saldırısına karşı üstlenilen hayati bir görev sözkonusudur. Böyle bir direniş içinde ihanetin ödenen bedelleri büyüteceği açık bir gerçektir. Devrimcilerin cesetlerini çiğneyerek hapishanelerden çıkıp ihanete koşanlar, nasıl meşru görülebilir?

Ölüm orucu direnişinde ihanetin gerçekleşme biçimini düşünün. Çatışmanın en kızgın anında savaşçılarından biri, siperlerde yatan yoldaşlarının cesetlerine basarak karşı saflara geçiyor. Bu tabloda, ihanetin bir “**düşmanlaşma**” olduğu tarife gerek bırakmayacak kadar açıktır. İşte bu noktada ihanete karşı tavır, düşmana alınan tavırla aynılaşır. İkisi birbirini tamamlar. İhanete tavır alınmayan nokta, kendi mevzilerimizde düşmanın içeri girip manevralar yapabileceği bir gedik açmaktır.

Bu noktada “*biz direnişi bırakanlara hain demiyoruz, güçsüz düşmüşlerdir, zayıf kişiliklerdir*” türü açıklamalar, ihaneti açıklamaya da, mazur göstermeye de yetmez. Zayıf oldukları sonuçtan da belli zaten; bu ihanete tavır almamanın gerekçesi olabilir mi? Direnişin hangi noktada terk edildiği, devletin nasıl bir manevra ile bunlar üzerinden direnişi zayıflatmaya, kırmaya çalıştığı düşünüldüğünde, “ihanet” dememenin altında nasıl bir pragmatizmin, burjuva hümanizminin olduğu daha net görülür hale gelecektir.

Ülkesi, halkı, yoldaşları için ölmeye yatmış biri-

**Sevgi ve kin,
bağlılık ve nefret,
içice yaşar.
Vatan sevgisinin
diyalektik eşi, vatan
hainlerine karşı
duyulan kindir.
Halka bağlılığın eşi,
halk düşmanlarına
karşı nefrettir.**

nin, onları satmaya başlaması nasıl “normal” karşılanabilir? Maltepe’den Kızıldere’den Çiftelhavuzlar’a, ölüm oruçlarından dağlardaki direnişlere kadar, yüzlerce devrimcinin canı pahasına yarattığı değerlerin kirletilmesi, nasıl normal karşılanabilir?

Şu siyasetin, bu siyasetin hainlerinden sözetmiyoruz. Dünyanın her yerinde, tüm zamanlarda ihanetin dili ortaktır. Dünya halklarının ve devrimcilerinin ihanete tavrı da ortaktır.

Devrimcilerin, hele ki ortak bir direniş hattında yer alanların ihanete tavrında farklılık ortaya çıkıyorsa, orada devrimci değerlerde bir aşınma, direniş anlayışı üzerine, savaş tarzı üzerine bir sorun var demektir. İhanete karşı kararsızlığın, özünde direnişte kararsızlığın sonucu olduğunu yaşayarak gördük. İhanete karşı liberal davrananlar, birlikte yola çıktıklarını yarı yolda bırakarak ölüm orucunu bitirmekte de tereddüt etmediler.

Halkların kültürlerine, geleneklerine göre ihane te verilen “ceza”lar farklılık arzedebilir; aynı şekilde siyasi hareketlerin devrimci, reformcu oluşlarına göre de farklılık olabilir. Savaş gerçeğini bilenlerin, oligarşiyle savaşı kabul edenlerin tavrı arasında farklılık var ise, orada reformist bir etki de vardır.

İhanete tavrı, devrimci adelet duygusunu ayakta tutan en güçlü yanlardan biridir.

İhanete tavrı, ilkesizliğe, değersizleşmeye, çürümeye, umutsuzluğa, inançsızlığa karşı güçlü bir barikattır. Bir cevaptır. Bizi çürütemeyeceksiniz demenin bir biçimidir. Aksi, ihanetin meşrulaştırılması, burjuvazinin ideolojisine, kültürüne bünyenin açık hale gelmesidir. Burjuvazinin kültürünün sızdığını bünye giderek çoğalan biçimde ihanet üretir.

Dünyanın her yerinde, tüm zamanlarda ihanetin dili ortaktır. Dünya halklarının ve devrimcilerinin ihanete tavrı da ortaktır.

İhanet pisliğini yaratan, teşvik eden egemen sınıflardır. Halk güçlerinin saflarında gedikler açmak için geliştirdikleri bir yöntemdir. Burjuvazinin saflarında ihanet son derece doğaldır; onların çıkarları karşısında birbirini satması, birbirinin altını oyması, kendi sınıf kültürlerinin

sonucudur. Bizim kültürümüz ve ideolojimiz ise, ihaneti mutlak biçimde reddeder. Haini hiçbir gerekçeyle meşru görmez.

Hain, “her tarafı paslanmış bir makine parçası” gibidir; ihanete karşı pragmatizmleriyle hala onlardan birşeyler bekleyenler, çok geçmeden bu gerçekle yüzyüze gelirler; eğer hala gelmemişlerse!

Reformizmin, sivil toplumculuğun “hümanizm, insan hakları” gerekçeleriyle ihaneti sarıp sarmalaması unutulamaz, affedilemez. İhanete sahip çıkmak, liberal bir tavır olmanın ötesinde, devrimci harekete KARŞI bir tavidir. Masum görülemez.

İhanete karşı tavrı, burjuvazinin kültürü ve değerleriyle aramıza ördüğümüz duvarlardan biridir. İhanete karşı tavrı tereddüt, bu duvarı zayıflatır.

Tahliyelerdeki manevrayı, ne sivil toplumcular, ne oportünizm göremedi. Reformistler Sezer’e teşekkür ederken, oportünizm de, sözde bazı doğru şeyler söylese de pratikte gereğini yerine getirmedi. Tahliye rüşveti, ihaneti teşvik için getirildi. Bu yanı sıra özü itibarıyla “pişmanlık yasası”na benzer bir rol yükledi ona oligarşi. Onu bozmanın yolu, dışarıda direnişi sürdürmektir.

Oligarşi, içeride ölüm orucunu bırakan, dışarı çıkıp devrimciliği bırakan sayısız haini “tahliye”lerle, “Cumhurbaşkanı aflarıyla” ödüllendirdi. Bu anlayıştır, onlar direnişi kırma rolünü üstlenerek oligarşinin hizmetinde oldular. Peki aynı düşkünlüğü, sahiplenerek, meşrulaştırarak bir de solun “ödüllendirmesi”nin mantığı nedir?

Burjuva hümanizmi mi, aydınların “yaşam kutusaldır” teorileri mi ölçü olacak devrimcilere? İhanet de bir “insanlık hali”dir. Ama insanın insanlıktan çıktığı bir haldir. Ve biz, hayatın içinde çok farklı biçimlerde karşımıza çıkan ihanetlerden değil, ezenle ezilen arasındaki kavgada yaşanan ihanetlerden söz ediyoruz.

Ezenle ezilen arasındaki kavgayı, ihanetle kahramanlığı yanyana getirmiştir. Kahramanlık devrimin yolunu açar, ihanet ise o yola konulmuş bir barikattır. O barikatı söküp atmakta tereddüt eden, kavgayı sonucuna ulaştıramaz.

THKP

1 No'lu Bülten
(1971)

İHTİLALİN YOLU

THKP'nin Devrim Stratejisi

AMERİKAN EMPERYALİZMİNİN BOYUNDURUĞU ALTINDAKİ TÜRKİYE

Türkiye yeraltı kaynaklarından dış ticaretine, ekonomisinden politikasına, kültüründen sanatına kadar Amerikan emperyalizminin denetimi altında bir ülkedir.

Amerikan emperyalizminin sömürge veya yarı-sömürge bir ülke için anlamı, ülke zenginliklerinin talan edilmesi, halkın açlığı, sefaleti ve ulusal onunun hayasızca Amerikan postalları altında çiğnenmesidir.

Ülkemizdeki oligarşinin AP yönetiminin emekçi halka karşı yürüttüğü baskı politikasının sonucu ekonomik, sosyal ve politik kriz iyice derinleşti, paramız devalüe edildi, emekçi halkın sefaleti korkunç derecede arttı, yaşama şartları zorlaştı. Halkımızın memnuniyetsizliği ve kıpırdanmaları karşısında düzeni kendi resmi kanunlarıyla koruyamaz duruma gelen oligarşinin Demirel kadrosu, oligarşinin askeri kanadının 12 Mart darbesiyle düşürüldü. Yerli ve yabancı tekellerin çıkarlarını daha iyi koruyacağı düşünülen Erim kabinesi iş başına getirildi.

Düzen politikacılarının "hükümet buhranı" olarak adlandırdıkları şey, temsili demokrasinin düzen partilerinin, Amerikan emperyalizminin ve yerli hakim sınıfların sömürülerini kolaylaştırmakta gösterdikleri yetersizlikten başka bir şey değildir. Düzen partilerinin düzeni korumakta gösterdikleri yetersizliğin oluşturduğu boşluğu oligarşinin askeri kanadı doldurdu. Bugünkü hükümetin arkasında oligarşinin bu kanadı yer almaktadır.

Bu durum da geçicidir. Emperyalist sömürünün

dönen çarkları emekçi halkın sefaletini, yaşama şartlarının zorluğunu daha da artıracaktır. Oligarşi halkın memnuniyetsizliğinin sebebini bu sefer de Erim kabinesinin yetersizliğine bağlayarak, onu düşürüp yerine yeni bir kadroyu yönetime getirecektir.

Çark dönmesine devam edecek; cuntalar birbirini takip edecektir. Kimileri "Atatürkçü, laik" kimileri "reformcu" diye lanse edilecek, yurtsever aydınlar her defasında yeni bir umutla yeni gelenlere bel bağlayacak, sonra yanıldıklarını anlayacaklar, tekrar bir "ilerici" atılım olmasını bekleyeceklerdir.

Emperyalizmin işgali altındaki ülkelerde bu çark hep böyle döner. Ülkemizde de parçalanana kadar bu çark hep böyle dönecektir.

HALKIMIZIN KURTULUŞU

Milli kurtuluşçu ve demokratik nitelikteki en küçük kıpırdanmaların bile ezilmeye çalışıldığı, milli kurtuluşçuların ana caddelerde halkın gözü önünde kahpece şehit edildiği, işkencehanelerde en hunharca işkencelere maruz kaldığı bu ortamda, kanun devletinden, demokrasiden bahsetmek gülünçtür. Ülkemizde hukuktan, kanun devletinden, anayasadan, vatandaşlık haklarından, hatta insanlık haklarından söz etmek, art niyet aranmazsa safdillikten başka bir şey değildir.

Emperyalizmin tahakkümüne, karşı-devrimin şiddetine karşı, silaha sarılmaktan başka çare yoktur. Partimiz, kurtuluşun yolunu halkın silahlı savaşında görmektedir. Kurtuluş savaşımızın bugünkü biçimi gerilla savaşıdır.

Bütün yurtseverlerin ortak çabası sonucu, uzun yorucu ve kanlı bir halk savaşı ile düşmanın alt edilebileceğini düşünen partimiz halk savaşının bu

aşamasında şehir gerilla savaşını temel almaktadır.

Bugünkü objektif ve sübjektif şartlar gerilla savaşının şehirlerde yürütülmesini zorunlu kılmaktadır. İçinde bulunduğumuz dönem halk kurtuluş savaşının birinci aşamasıdır.

Büyük şehirlerde yürütülen gerilla savaşı;

1– Halk kitlelerine hainlerin yönetiminin ne kadar kof ve çürük olduğunu gösterecektir.

2– Her an patlamaya hazır bir volkan gibi kıvılcım bekleyen halk kitlelerine vurduğu yerden ses çıkartabilecek, zalimleri cezalandıracak, kendi devrimci diktatoryasını kurabilecek nitelikleri taşıyan bir teşkilatın varolduğunu gösterecektir.

3– Partimizi, çeşitli tecrübelerden geçirerek halkın savaşçı örgütü olma yolunda sağlamlaştıracaktır.

Savaş örgütü, savaş meydanlarından çıkar.

Kısacası, içinde bulunduğumuz bu aşama başta işçi sınıfımız olmak üzere bütün halk kitlelerinde varolan memnuniyetsizlik ve başkaldırma duygularını güçlendirme, onları silahlı mücadeleye ajite etme ve partimizin teşkilat yapısını sağlamlaştırma aşamasıdır.

Savaşın ikinci aşaması, gerilla savaşının yurt çapında yayılması, şehir gerillası yanında kır gerillasının başlatılması aşamasıdır.

Üçüncü ve dördüncü aşamalar gerilla kuvvetlerinin düzenli orduya dönüşme aşamalarıdır.

Bu evrelerin süreleri hakkında şimdiden bir şey söylemek imkansızdır. Bütün bunları şimdiden kestiremeyiz. Şu andaki görevimiz, bu yolda sistemli ve yılmadan savaşmaktır.

Başta işçi sınıfımız olmak üzere bütün halk sınıflarının kurtuluş yolu, gerilla savaşından geçmektedir.

Oportünist ve revizyonistler tarafından karma karışık hale getirilen bu stratejik çizgi üzerinde biraz durmak gerekiyor. Proletaryanın sınıf savaşı ideolojik, ekonomik ve politik olmak üzere üç cephede birden cereyan eder. Burjuva ideolojisine ve saptırmalarına karşı, proletaryanın devrimci savaşı

ideolojik bir savaştır. İşçi ve emekçi sınıflarının hayat ve çalışma şartlarını düzeltme şeklindeki günlük mücadelesi ekonomik mücadeledir. Direkt gerici sınıfların yönetimini hedef alan mücadeleler ise politik savaştır.

Politik mücadele, devimci yayınla yapılan politik propagandadan, politik nitelikteki kitle gösterilerinden, politik grevlere ve de gerilla savaşına kadar çeşitli biçimlerde cereyan eder.

Gerilla savaşı, politik mücadelenin en üst ve en etkili biçimidir.

İhtilalci parti, bu üç cephede, her cephenin imkanlarını en iyi şekilde harekete geçirerek savaşan partidir. Partimiz emperyalizme, yerli hakim sınıflara ve onların soldaki uzantılarına karşı, üç cephede birden savaşı yürütmeye çalışmaktadır.

Dünya devrimci pratiği, soldaki bütün sapıtmaların sınıf mücadelesinin üç cephesinin bir veya iki kesimini ihmal etmek veya önemsemekten doğduğunu göstermektedir.

Partimiz, sınıf mücadelesini dergi çıkartmak ve yasal hareketleri organize etmek şeklinde gören bütün sağ, pasifist eğilimlere ve gruplara karşı olduğu gibi, sınıf savaşını sadece gerilla savaşı şeklinden ibaret gören "sol" fokocu eğilimlere ve gruplara da karşıdır. Her iki sapma da emekçi halkın kurtuluşunu geciktiren, engelleyen akımlardır.

Ülkemizdeki pasifistler evrim aşamasında olduğumuzu bu yüzden içinde bulunduğumuz evrede silahlı savaşın objektif şartlarının mevcut olmadığını iddia etmektedirler. Bu iddialar temelden sakat ve yanlıştır. Bu şekildeki tahlillerin tek amacı teslimiyetçiliğe ideolojik kılıf giydirmektir. Emperyalizmin işgali altındaki ülkelerde evrim ve devrim aşamaları bu şekilde bıçak gibi birbirinden ayrılamazlar, bu aşamalar birbirinin içine girmişlerdir. Ayrıca, emperyalizmin işgali, karşı tarafın bizzat zora, şiddete silaha baş vurma demektir. Bu ise silahlı savaşın objektif şartlarının mevcudiyeti demektir.

Şu anda iktidar mücadelesi yapan partimiz iktidarı alabilecek güçte ve aşamada değildir. Ancak, düzenli ordular savaşı aşamasında bütün yurt çapın-

da yönetimi ele geçirmeden söz etmek mümkündür. Ve biz, bugün bu aşamayı yaşadığımızı asla iddia etmiyoruz. Biz sadece halkımızın ihtilalci savaşının bu aşamaya gelebilmesi için gerilla savaşının şart olduğunu iddia ediyor ve bu amaçla dövüşüyoruz.

İçinde bulunduğumuz dönem, halk kurtuluş savaşının şehir gerillası biçiminde yürütüldüğü dönemdir. Partimiz, politik savaşın bu mücadele biçimini belli kurallara bağlamıştır. Şehir gerilla savaşında hedef, emperyalist güçler, tekelci burjuvazi ve onların köpekleridir. Bu hedeflere vuran bütün hareketleri destekleyen partimiz, bu hedeflere yönelmeyen adi gangsterlik niteliğindeki eylemleri şiddetle kınar.

Türkiye Halk Kurtuluş Partisi bizzat savaşan partizanlardan oluşmaktadır. Türkiye Halk Kurtuluş Partisi, politik ve askeri liderliğin birliği ilkesini esas almaktadır. Türkiye Halk Kurtuluş Partisi'nin önderliğinde yürütülen uzun ve çeşitli ara evrelerden geçen gerilla savaşı, halkın gerçek ordusunu doğuracaktır.

Türkiye ihtilalinin yolu, partimizin yoludur. Partimizin yolu halkımızın kurtuluş yoludur.

KURTULUŞA KADAR SAVAŞ!

TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ

THKP MERKEZ KOMİTESİ

THKC

1 No'lu Bülten
(1971)

İşçiler, Köylüler, Askerler, Yurtsever Aydınlar, Halkımız;

Amerikan emperyalistleri ve onun köpekleri uzun yıllardır ülkemizi talan edip yağmaladılar; neyimiz var neyimiz yoksa alıp götürdüler. Emekçi halkımızın ve bütün çalışanların alınterini ve emeğini çaldılar. Bütün zenginliklerimize, petrolümüze, kromumuza, bakırımıza, ... bütün doğal kaynaklarımıza el koydular. Geride bize açlık, tahammül edilmez bir sefalet, binlercemizi kırıp geçiren bulaşıcı hastalıklar, halkımıza karanlıkta yaşamaya mahkum eden bir cehalet bıraktılar.

Bugün ülkemizde işgalci düşmanın ziyafet sofralarından kalan artıklarla beslenen bir avuç hain, bir avuç köpek bu alabildiğine iğrenç düzeni sürdürmek, Amerikan emperyalizmine gerektiği gibi uşaklık etmek için kurdukları zulüm çarkını insafsızca çeviriyorlar. Soygun ve talanlarına karşı duran her yurtsever meydanlarda kurşunlanıyor. İşçilerin ve köylülerin, ekmek ve toprak isteyenlerin sesi kan ve zulümle susturulmak isteniyor. Yarattığımız ve ürettiğimiz zorla elimizden alınıyor.

Amerikancı faşist köpekler, bu iğrenç sömürü dü-

zenini daha iyi yürütebilmek amacıyla asayışı sağlamaya paravanası altında, şimdi de sıkıyönetim ilan ettiler. Halkımızın en temel hak ve hürriyetlerini lükstür diye rafa kaldırdılar.

Bugün ülkemizde, hukuktan, kanun devletinden, anayasadan, insanlık ve vatandaşlık haklarından bahsetmek iğrenç bir demagojiden başka birşey değildir.

Kendi topraklarımızın üzerinde köle bir halk haline getirildik.

Bu durum hep böyle sürüp gidecek midir?

HAYIR! BİN KERE HAYIR!

Bu durum böyle süregidemez; artık isyan etmek, silaha sarılmak, işgalci düşmanı alaşağı etmek için harekete geçmek zamanı gelmiştir.

Onların bugün büyük görünen güçleri ve imkanları bizlere vız gelir. Onlar bir avuç, biz ise milyonlarız. Kaybedeceğimiz hiçbirşey yoktur ama kazanacağımız koca bir dünya vardır.

Biz, Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi

olarak diyoruz ki:

1- Amerikan emperyalizminin hakimiyeti ve yerli uşağı sömürücü sınıfların iktidarını yıkmak, bağımsızlığı kazanmak için tek yol silahlı kurtuluş savaşıdır.

Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi bu yolda mücadeleye kararlı bütün yurtseverleri kucaklayan halkın savaşçı örgütüdür. Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi, mücadelesinde Türkiye işçi sınıfının savaş örgütü olan Türkiye Halk Kurtuluş Partisinin önderliğini kabul eder ve mücadelesini onun emir ve kumandası altında yürütür.

2- Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi, Amerikan emperyalizmini ve köpeklerini ülkeden kovana kadar mücadele etmeye ve her şart altında en son savaşçısı ölünceye kadar savaşını sürdürmeye kararlıdır.

3- Türkiye Halk Kurtuluş Cephesinin düşmanları, Amerikan emperyalistleri, finans kapitalistler, toprak ağaları, aracı ve tefeciler, Amerikancı asker-sivil bürokratlar ve bütün halk düşmanlarıdır.

4- Türkiye Halk Kurtuluş Cephesinin temel görevi Amerikan emperyalistleri ve yerli müttefiklerinin oluşturduğu düşman cephesini çökertmek ve yıkmak, halkın sırtından elde edilen bütün mülkleri kamulaştırarak Cephenin savaş gücünü yükseltmek, gerekli malzemeyi ele geçirmek, baskı ve zor kuvvetlerini parçalamaktır.

Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi, kendi saldırı noktaları dışında kalan hedeflere yönelen ve halkın saflarınada zarar veren hiçbir maceraperestini ve gangsterin sorumluluğunu üzerine almaz. Çocuk kaçırmak, kadınlara ilişmek, emperyalistlerle doğrudan doğruya ilişkisi olmayan kimselere, esnafa, para babası bir avuç hain dışındaki orta derecedeki zenginlere, yani orta-burjuvaziye saldırmak, zarar vermek devrimci eylem olamaz. Bunlar adi gangsterlik olaylarıdır. Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi, bu gibi olayları şiddetle kınar. Amerika'lı emperyalistlere, finans kapitalizmin temsilcilerine, zalimlere ve halk düşmanlarına yönelen her harekete ise saygı duyar ve bunları sonuna kadar destekler. Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi savaşçıların bütün eylemlerini kendi bültenleriyle halka açıklar.

Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi, halk düşmanlarını, işkencecileri, zalimleri, soyguncuları yargılar, cezalandırır. Onlardan döktükleri kanın ve yaptıkları zulmün hesabını sorar.

5- Bu amaçla Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi halkımızın ekonomik ve demokratik mücadelesini yönlendirme gayretleri yanında son aylarda şu askeri hareketleri yapmıştır:

1. Ziraat Bankası Küçükkesat Şubesinin günlük hasılatı halkımızın devrimci savaşında kullanılmak amacı ile kamulaştırılmıştır.

2. Kanlı Pazar' da şehit düğün devrimcilerin anılarına düzenlenen 16-17 Şubat devrimci terör hareketinde:

a) Amerikan askeri malzeme deposu Tuslog' un Zincirlikuyu merkezi.

b) Tuslog' un Şişli şubesi,

c) Amerikan-Türk Dış Ticaret Bankasının Elmadag şubesi,

d) ABD Başkonsolosluğu,

e) İngiltere Başkonsolosluğu,

f) Emperyalist Amerikan teşekkülü IBM' in Gümüşsuyu' ndaki merkezi bombalanmıştır.

3. Salıpazarı' ndaki Amerikan askeri botu bombalanmış ve tahrip edilmiştir.

4. Türk Ticaret Bankası' nın Erenköy Şubesinin günlük hasılatı, halkımızın devrimci savaşında kullanılmak amacı ile kamulaştırılmıştır. Ve bu eylemde kullanılan Amerika' lı Assubay A.Donald' ın arabası yakılarak imha edilmiştir.

5. Coca-Cola, Pe-Re-Ja, Elvan, Mercedes-Benz, Otomarsan fabrikası, Akbank ve daha pek çok şirket ve teşekkülün hissedar sahipleri olan Kadir Has, Mete Has, Adana' lı büyük toprak ağası Talip Aksoy' un günlük hasılatları halkımızın devrimci kavgasında kullanılmak amacı ile kamulaştırılmıştır.

6. 1 Mayıs hareketi düzenlenmiştir.

Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi, bağımsızlık savaşında bütün gerçek yurtseverleri kendi saflarına çağırır. THKC bütün ihtilalcilerin, yurtseverlerin, Türkiye halkının kurtuluş cephesidir.

KURTULUŞA KADAR SAVAŞ!

Baştarafı arka sayfada...

Dünyanın Türkiyesinde feda ruhunu yaşatan biziz. İktidar iddiamızdan bir an bile sapmadan savaşan, direnen, Marksizm-Leninizm biliminin yol göstericiliğinde yürüyüşünü sürdüren biziz.

Feda ruhunu anlamayanlar, bu yürüyüşün durdurulamazlığını da anlayamazlar. Ne Kızıldere'den yükselen **“biz buraya dönmeye değil ölmeye geldik”** şiarı onlar için anlaşılabilir, ne de bugün 3. yılına giren ölüm orucu direnişimiz!

Feda ruhunu anlamayanlar, ne Avrupa-Amerika emperyalizminin, oligarşinin ve beynini emperyalist ideolojiye teslim etmiş reformizmin kuşatmasına, düşmanın demokrasilik oyununun yerleyeksan olmasını göze alarak sürdürdüğü “kararlılık”, “taviz vermez”lik gösterilerine rağmen kararlılıkla sürdürmemizi devrim davasında bir yere oturabilir, ne de cenazemizi kaldırmaya hazırlananların esamesi okunmazken kızılbayraklarla direniş sloganlarımızın meydanları inletmesini kavrayabilirler.

Kızıldere'den bu yana ateş çemberlerinden, ihanetlerden, kanımızın oluk oluk aktığı, hücrelerimiz gün gün eridiği günlerden geçip geldik bugüne. Eriyen her hücremizde devrim umudunu büyüten devrimci hücreler yarattık.

Yürüyüşümüz aynı zamanda bir şehitler geçidi gibidir. Faşizmin hüküm sürdüğü yeni-sömürge bir ülkede silahlı savaş ne kadar zorunluysa, devrim yürüyüşünün şehitlerle, kanla, canla sürmesi de o kadar doğaldır. Ölüm ve şehitler de bu gerçek içerisinde anlamını bulur.

Tarihimizin her karesinde onlar vardır. Yürüyüşümüz onların sayesinde önüne çıkan engelleri bir-

bir aşarak sürüyor. Tarihimize bakmak isteyenleri, her adım başında, yokedilmek istendiğimiz her anda, Türkiye ve dünyada yığınların boy verdiği her dönemeçte, sosyalizme inancın dumura uğratıldığı her tarihsel süreçte **“teslim olmaktansa ölürüz”** diye toprağa düşen bir beden ve dalgalanan orak çekiçli bayrağımız karşılar.

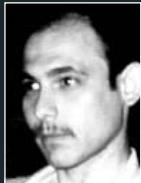
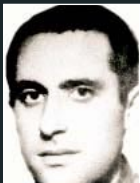
Bu tarihi kim inkar edebilir? Kanla yazılan bir tarihe sahip devrimci hareketin katliamlarla, ölümlerle, fiziki ve ideolojik kuşatmalarla teslim alınabileceğini kim düşünebilir?

Türkiye devrimci hareketinin en uzlaşmaz yerinde bugün kimsenin inkar edemeyeceği bir DHKP-C gerçeği vardır. Sol, sosyalist, komünist, yurtsever sıfatları taşımalarına rağmen, bu sıfatların gerektirdiği siyasi, ideolojik şekillenmeden uzak, emperyalizmin ve oligarşinin icazet sınırları dışına çıkmayan, uzlaşan bir çok siyasi hareketin arasında emperyalizme kafa tutan, emperyalizmin saldırılarına, reformizmin kuşatmasına karşı ideolojik netliğinden sapmayan, onyıllardır aynı Marksizm-Leninizm sandalyesinde oturan gerçekliktir bu.

Bu gerçekliğin yaratılmasında, “sosyalizm bitti... hiçbir şey için ölmeye değmez...” ideolojik saldırıları karşısında savrulmamasında, düzenin ideolojik kirini pasını devrimci saflığına bulaştırmadan doğru bildiği yolda yürütmesinde, her koşulda sosyalizm bayrağının en yükseklerde dalgalandırılmasında, devrimin çıkarlarının her şeyin üzerinde tutulmasında kahraman şehitlerimizin ve onların canlarıyla yarattıkları, kökleştirdikleri geleneklerimizin payı büyüktür.

Hiçbir gücün hesaba katmaksızın adım atamayaacağı Parti-Cephe gerçekliği devrimci bir pratiğin sonucunda, yaşamın içerisinde, şehitlerimizden bir

Devrim feda ile büyüyecek, “engebeli, dolambaçlı ve sarp yol”, canlarını feda edenlerle yürünerek zafer kucaklanacaktı. Bu, tarihsel, toplumsal, bilimsel bir gerçeğin ifadesidir. Binyıllık sınıflar mücadelesinin özetidir. Tarihin hiçbir döneminde halklar için başka bir kurtuluş yolu olmamıştır.

dağ oluşması pahasına yaratıldı.

Feda Devrime İnançla Yaratılan Bir Kültürdür

Örgütümüz tarihinde bir ilk olan Gültekin Koç yoldaşımızın eylemiyle birlikte feda, daha çok bir eylemin adı olarak ifade edildi. Doğrudur, bu fedanın en üst biçimidir. Ama feda bir eylem biçimi olmanın ötesinde bir kültürün, yaşam tarzının adıdır.

Kuşatıldığımız bir üste çatışmada, ölüm oruçlarında, düşmanın karargahlarında bedenini bomba yapan Gültekin ve Uğurlar'da, 19 Aralık'ta yoldaşlarını korumak, saldırıyı durdurmak için dakikalarca alevler içinde zafer işareti yaparak, sloganlarını haykırarak yanan bedenlerimizde, Çiftelhavuzlarda sosyalizmin bayrağını dalgalandırırken en üst boyutta kendini ifade etti feda kültürü. Bu kültürün yaratılması öyle bugünden yarına, kongrelerde konferanslarda alınan kararlarla olmadı. Kaynağını Parti-Cephe ideolojisinden, silahlı devrim çizgisinden alarak, büyük bedeller ödenerek gelişti, büyüdü ve köklü bir gelenek haline geldi. Büyük bedeller ödediğimiz 33 yıllık tarihimiz buna tanıktır.

Dünya devrimler tarihine bakıyoruz. Onbinler, yüzbinler, milyonlar can verdi özgürlük için. Ödediğimiz ve ödeyeceğimiz bedellerinin kaçınılmazlığını gösteriyor tarih. Bedel ödemekten, kayıplardan "kaçınmak", vazgeçmek demektir. Bu tarih bilincine sahip devrimci "feda"yı tartışmaz. Devrim ve sosyalizmden vazgeçmeyen devrimci, "feda"yı tartışmaz. Sırası geldiğinde, girer sırasına.

Parti-Cepheli bu tarih bilincinin temsilcisidir.

Feda ruhunun Parti-Cephe kültürü haline gelişini en somut olarak kahraman şehitlerimizin son sözlerinde görürüz:

"Siperden fırladığım an 'ZAFER!' diye haykırarak istiyorum. 'BEN ÇERKEZ KAMASIYIM!' diye haykırmak, şehit düşmek istiyorum. Çünkü kendimi şu anda çerkez kaması gibi görüyorum, hissediyorum. Doğru elde doğru hedefe tam zamanında yöneleceğim için çok mutluyum. ... yoldaşlarımın, halkımın kamasıyım. Sapına cephe yıldızı nakışlanmış 'ÇERKEZ KAMASIYIM!' Bütün gövdemle düşmana saplanacağım." (MURAT ÖZDEMİR)

"Apoların, Hasanların, İdillerin, Berdanların açtığı yoldan gitmekten onur duyuyorum. Bizler şehitliklerimizle ölümü de kolektifleştiriyoruz." (ÜMÜŞ ŞAHİNGÖZ)

"Ölüm soğuktur, iticidir, istenmez. Ama ölüm, bir yudum özgürlükse onu kana kana içmesini biliriz biz. Eğer ölüm bir tutam özgür vatansa, o toprağı sulamasını biliriz. İşte o zaman ölüm soğuk değil, şan ve şerefle yunup arınmış bir ışık olur bize. Kurtuluş ölümlerde yatıyorsa, gülerek karşılarız." (ZEYNEP ARIKAN)

"Süreç, şehitliklerin kahramanlıkların yaşanacağı zorlu bir süreç. Ben bu sürecin içerisinde kendimi şehit düşmeye hazırlıyorum. Zaferimiz için ne gerekiyorsa onu yapmak istiyorum." (ALİ ATEŞ)

Son sözler aynı zamanda bir devrimcinin ölüm-yaşam tartışmasına cevapları niteliğindedir. Feda kültürüyle şekillenen kişiliğin kendine, hareketine, yoldaşlarına sonsuz güveni vardır sözlerinde. Ölümü kucaklayacakları andaki mutlulukları ölümünün anlamını bilmeleri, geçmiş ile gelecek arasında bedenleriyle kurdukları köprüden geçilerek devrim yürüyüşünün süreceği bilincidir.

Gelenek 30 Mart'tan bugüne mücadelenin hiçbir aşamasında kesintiye uğramadı. Birbirine eklenen halkalar gibi, elden ele devredilen bayrak gibi

Gelenek 30 Mart'tan bugüne mücadelenin hiçbir aşamasında kesintiye uğramadı. Birbirine eklenen halkalar gibi, 70'lerden 80'lere, 80'lerden 90'lara ve 2000'lere "kuşakları" birbirine bağladı. Kimileri "kuşaklar" lafını bir dönemin yığınınlığının, kaçkınılığının maskesi yaparken, Parti-Cepheliler kuşakları tek bir kuşak haline getirdiler; feda kuşağı.

70'lerden 80'lere, 80'lerden 90'lara ve 2000'lere "kuşakları" birbirine bağladı. Kesintisizlik, her yaştan her düzeyden, kadrosuyla, halk ilişkileriyle Cephe ailesini aynı eylem içinde buluşturdu. 6 aylık devrimcisinden, ömrünü devrime adayan 25 yıllık Cephelisine kadar "kuşaklar" değil, tek bir kuşak haline geldiler. Kimileri "kuşaklar" lafını bir dönemin yılgınlığının, kaçkınlığının maskesi yaparken, Parti-Cepheliler kuşakları tek bir kuşak haline getirdiler; feda kuşağı.

Kitleselleşen feda ruhu, kahramanlıkların ne olağanüstü insanların eseri olduğunu ne de tek tek, tesadüfi olmadığını en açık haliyle ölüm oruçlarında, 19-22 Aralık ve F tipi hapishanelerindeki uzun direnişte gösterdi. Feda kültürüyle donanmış Parti-Cephe kadroları, tek başına da olsalar, yüzlercesi bir arada da olsalar direnmeyi, teslim olmamayı seçtiler.

Ulucanlar'da Fatma Hülya Tümgan, yanındaki siper yoldaşıyla birlikte düşman karşısında tek başına bir Cepheli tutsaktı. Elinde çakmak düşmana "gelmeyin yakarım" diye meydan okurken, yoldaşlarının arasında bedenini tutuşturan Ahmet İbili ile aynı ruhu, aynı kararlılığı, aynı coşkuyu yaşıyordu.

Feda kuşağının devrimcileri 19 Aralık'ta yoldaşlarını korumak için görülmedik bir yarışa girdiler. "Önce ben" diyen Ahmet'ler, Fidan'lar, Halil'ler, Aşur'lar, Yasemin ve Berrin'ler... Yoldaşlarını korumak için kurşunların önüne, alevlerin ortasına attılar kendilerini. 19-22 Aralık günlerinde düşmanın kuşattığı her hapishanede kahramanlık destanları bu feda bilinciyle yazıldı, bu feda ruhuyla donanmış özgür tutsakların bulunduğu hiçbir hapishaneden zafer naraları atarak çıkamadı düşman.

Devrime sınırsız bir inançla yaratılan feda kuşağının kişiliği;

Adını dahi bilmediği, yüzünü dahi görmediği milyonlarca insanı özgürleştirmek, bağımsız, demokratik bir ülkede insanca yaşamasını sağlamak için en ağır bedelleri ödemekte tereddütsüzdür.

Emindir ki; onun ölümü bir son değildir.

Bilir ki; onun ölümü umutsuza umut, çaresiz kalmışa ışık, genç devrimcilere rehber olacaktır.

Kızıldere'den bu yana yaşayarak görmüştür ki; devrimcinin yaşamı son bulsa bile onun ölümüyle birçok yürekte yangınlar tutuşacak, sönmeye başlayan yangınlar yeniden alevlenecek, devrim safları büyüyecektir.

Ve öyle de olur.

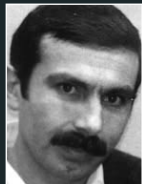
Şehit yoldaşlarımızın anlatımlarından biliriz ki, yüzlerce yoldaşımız direnişlerin, kahramanlıkların, şehitlerin yarattığı değerlerin etkisiyle devrim saflarına katılmış, kendisi değerlere yenilerini ekleyenlerden olmuştur. Ölümü sıradanlaştıran, fedayı büyüten, savunduğu değerler uğruna ölmektir. Cüretlerinin ve bir o kadar da gönül rahatlığıyla yaşamına son noktayı koyabilmenin kaynağı buradadır.

Fiziki olarak yok olmuştur belki, ama o bir **kahramandır**. Ezilen halkların sömürüye karşı isyanlar tarihinin en onurlu sayfalarına yazılır, bilinçlere kazılır adı. Milyonların acıları ile yaşamış, yine milyonlara bir mesaj olmak için, yol göstermek için gözlerini yummuştur hayata.

Türkiye Devrimci Hareketi Feda Kültürüyle Tanışıyor

Oligarşi günlerdir teyakkuz halindedir. "Kurtuluş Savaşı'nın komutanı" İsmet İnönü, muhalefette olmasına rağmen, "bir vatan savunması yapar gibi, teması olanlar kaçırınları uyarmalı, temasları ol-

Ölümü sıradanlaştıran, fedayı büyüten, savunduğu değerler uğruna ölmektir. Cüretlerinin ve bir o kadar da rahat yaşamına son noktayı koyabilmenin kaynağı buradadır. Ölenin adı ezilen halkların tarihine yazılır. Fiziki olarak yok olmuştur belki, ama o bir kahramandır.

mayanlar her yerde takip etmeli, mutlaka izlerini bulmalıdır” diye, bağımsız Türkiye adına silaha sarılanlar için katliam istemekte, Ünye radar üssünden, Deniz Gezmiş ve yoldaşlarını idamdan kurtarmak amacıyla kaçırılan üç İngiliz ajanının canlarını kurtarmanın “çok değerli bir ödev” olduğunu söylemektedir. Devlettir konuşan!

Sabahın ilk ışıkları sökmemiştir henüz. Mahir ve yoldaşları oligarşinin askeri, polisi, MİT’i ve emperyalist ajanlar tarafından kuşatılırlar.

Kuşatılan Türkiye halklarının umududur, geleceğidir. Oligarşi için silahlı devrim hareketini yok etmek, iktidar iddiasını yok etmektir, devrim düşünüyü reformist parlamenterist mücadeleye hapsedmektir. Teslim olmak halkın geleceğini düşmana teslim etmek demektir. Teslim olmak, THKP-C’nin kuruluşu ile açılan devrimin yolunu kendi elleriyle kapatmak demektir.

Yıl 1972, Mart’ın 30’u.

Sonraki yıllarda onlarca kez, onlarca üssümüzün kuşatılmasında duyulacak olan ses megafondan o bildik çağrıyı yaptı:

“Teslim olun!”

İçeriden yükselen ses ise, yine onlarca üssümüzden değişik biçimlerde, ama aynı muhtevada haykırılacak olan sestir. Mahir’in sesi, Anadolu ihtilalinin devrimci damarında gürül gürül akan berrak sesidir. O seste tereddüt yoktur.

Verecekleri karar, Türkiye devrimi açısından da tarihi bir karardır. Ya çatışacak, direnecek ve ölecekler ya da teslim olacak ve yaşayacaklar... Ve Mahir karar aşamasında yoldaşlarına ve onları Kızıldere’ye götüren eylemde siper yoldaşlığı yaptıkları THKO kadrolarına kararlarını sorar. Maltepe’de Hüseyin Cevahir, Arnavutköy’de Ulaş Bardakçı

kuşatma altında devrimcilerin yapması gerekeni pratikleriyle göstermiştir.

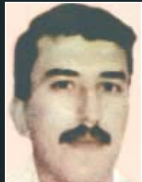
Kararları ölüm-yaşam arasında bir tercihin çok ötesinde bir anlam taşımaktadır. Ya çatışarak ölecekler ama devrim davası yaşayacak, ya da teslim olacaklar ama silahlı devrim çizgisi büyük bir çürümeye doğru hızla yol alacak. Bir başka deyişle, direnmek, devrimin yolunu çizen THKP-C’nin önderi ve önder kadrolarının fiziki olarak yokoluşu ama devrimin yoluna ilişkin söyledikleri her şeyin yaşam bulması, gelecek kuşaklara miras kalarak elden ele dolaşması, aksi ise çürümesi demektir.

Daha kısa bir ifade ile; fiziki olarak varolma ve yokolma kararı ile siyasi olarak varolma ya da yokolma kararıdır kararlarının özü. THKP-C tüm ideolojisiyle, stratejik tesbitleriyle Türkiye halklarına bir savaş çağrısıdır. Kızıldere’ye götüren eylem ve bizzat Kızıldere’nin kendisi, bu çağrıyı daha güçlü haykırmakla, bu çağrıdan vazgeçmek arasında bir çizgi tercihidir.

Böylesi bir anda Mahir’in aklından *“kadroları korumak lazım... Biz devrim için lazımız...”* düşüncesi geçmez. *“Hayatın kutsallığı... devrime yaşayarak daha faydalı oluruz...”* türünden saçmalıklar ise fersah fersah uzaktır onlara. Direnmek ile teslim olmak arasında bir tercihin söz konusu olduğunda uç veren ve kökenleri burjuva ideolojisine dayanan bu teorilerle tanışmayan saf devrimciliğin temsilcisidir onlar. Mahir’de ifadesini bulan bu kişilikte, devrim davasına sınırsız bir inançla kendini adama, özveri ve fedakarlık, dünyanın Türkiye’de devrim yapma iddiası, yaratılan ve o anda yaratılacak olan geleneklerin gücüne sonsuz bir güven vardır.

Topraklarımızda onlardan önce örnekleri yaşamamış da olsa, kavga yalındır, halkın iktidarı müca-

THKP-C tüm ideolojisiyle, stratejik tesbitleriyle Türkiye halklarına bir savaş çağrısıdır. Kızıldere’ye götüren eylem ve bizzat Kızıldere’nin kendisi, bu çağrıyı daha güçlü haykırmakla, bu çağrıdan vazgeçmek arasında bir çizgi tercihidir.

delesinin değişmez gerçeğidir;

"Devrim yolu engebelidir, dolambaçlıdır, sarptır. Kurtuluş Bayrağı bu yolu tırmanan gerillaların birbirlerine iletmesi ile oligarşinin burcuna dikilecektir. Her engelde düşen gerillaların gövdesi bir devrim fırtınası yaratır. Her düşen gerillanın kanı devrim yolunu kızılaştırır, aydınlatır. Düşenler geride kalmazlar. Onlar emekçi halkın kalbinde, ruhunda ve bilincinde, devrimin önder ve itici sembolleri olarak yaşarlar..."

"Kurtuluşa kadar savaş şiarını, devrim yoluna kanları ile yazma" kararlılığı ile, bağımsız, sosyalist bir Türkiye'ye duyulan inançla haykırır Mahir:

"Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik."

Kızıldere Köyü'ndeki ev bombalarla, kurşunlarla delik deşik edilirken, katliamı gerçekleştirenler de o sesteki başeğmezliği, ne yaptığını bilmenin güvenliğini görürler:

"Mahir Çayan ve Ömer Ayna'nın pencereden dışarı baktıklarını gördük. Askerler megafonla teröristlere çağrıda bulunarak etraflarının sarıldığını ve teslim olmalarını söylediler. Mahir Çayan cevaben 'Bütün Dünyanın ve Türkiye'nin gözünün şu anda orada bulunduğunu, yaklaşıldığı veya ateş açıldığı takdirde ellerinde bulunan 3 İngiliz rehineyi derhal öldüreceklerini, ölmeye ve öldürmeye kararlı olduklarını, sonuna kadar çarpışacaklarını' bildirdi." (Kızıldere katliamına katılan MİT mensubu Mehmet Eymür'ün anlatımları)

Ancak o gün göremedikleri, o evde akacak kanın tüm ülkeyi sarıp bir isyan çağrısına dönüşeceği ve devrimin yolunun ete kemiğe bürüneceğiydi. Teori, yaşama geçirmek için uğruna ölümler, büyük bedeller göze alınmamışsa kağıt üzerinde kalmaya mahkumdur.

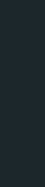
Peşinden milyonların yürüyeceği bir davaya dönüşemez. Kızıldere'de Mahirleri yok ederek THKP-C'yi ve temsil ettiği silahlı devrim hareketini ve düşüncesini yok edeceklerini düşünenlerin en büyük yanılgısı tam da buradadır. THKP-C ideolojisi feda geleneğiyle bütünleştiği için yokedilemez bir güç haline geldi, kökleşti.

Sesin sahibi, ölümlerinin kendileri için son, bir anlamda yokoluş olduğunu, ama Türkiye devrimi için zafere kadar susmayacak güçlü bir çağrı, önlenemez bir manifesto olacağını biliyordu. Ölümle riyle devrim yürüyüşünün önünü açacaklarının sarılsız inancıyla teslimiyeti reddeden, **Mahir Çayan, Cihan Alptekin, Saffet Alp, Ömer Ayna, Sinan Kazım Özudoğru, Hüdayi Arıkan, Ahmet Atasoy, Ertan Saruhan, Sabahattin Kurt ve Nihat Yılmaz** bin yıllık sınıflar mücadelesinin öğrettiğini yapıyorlardı Kızıldere'de. Devrim, **feda** ile büyüyecek, *"engebeli, dolambaçlı ve sarp yol"*, canlarını feda edenlerle düzleşecekti. Bu, tarihsel, toplumsal, bilimsel bir gerçeğin ifadesidir. Binyıllık sınıflar mücadelesinin özetidir. Tarihin hiçbir döneminde halklar için başka bir kurtuluş yolu olduğuna tanık olunmamıştır.

ON'lar sınıflar mücadelesinin bu yalın gerçeğini yaşama geçirdi. Yüzyıllar önce Şeyh Bedreddin'in söylediği, **"bir kişi inancı için vuruşarak ölürsa inancı da doğruysa o ölmüş sayılmaz... Tarih gelecek için kavga verip yitmiş bile olsa insanlık için vuruşanları hiç unutmaz"** gerçeğini, Marksist-Leninist bilinçle yoğurarak feda ettiler kendilerini.

Kızıldere'deki feda ruhunu anlamayanlar, fiziki yokoluşu "intihar" olarak değerlendirenler, Kızıldere'nin yolunda feda ruhuyla yürüyen DHKP-C'lileri de, Kızıldere çizgisinin ve THKP-C ideolojisinin

Teori, yaşama geçirmek için uğruna ölümler, büyük bedeller göze alınmamışsa kağıt üzerinde kalmaya mahkumdur. Peşinden milyonların yürüyeceği bir davaya dönüşemez. Kızıldere'de Mahirleri yok ederek THKP-C'yi ve temsil ettiği silahlı devrim hareketini ve düşüncesini yok edeceklerini düşünenlerin en büyük yanılgısı tam da buradadır.

neden bu çizgide yaşam bulduğunu da hiçbir zaman anlayamadılar.

Her devrim hareketi mücadele çizgisine paralel kendi geleneklerini de yaratır. Kızıldere'ye, Türkiye devriminin manifestosu olmasının yanında bu yanıyla da bakılmalıdır. Kızıldere'de ifadesini bulan direnme, teslim olmama geleneğidir. Bu gelenek kuşatıldığı üslerde "Devrimci Solcular asla teslim olmaz"a dönüşmüş, "siz bizim teslim olduğumuzu nerede gördünüz" özgüveninde ifadesini bulmuş, "asıl siz teslim olun" meşruluğuyla büyümüşür. Kızıldere, Parti-Cepheli kadrolar nezdinde ruhsal bir şekillenmenin ana rahmidir. O rahime düşüp büyümüş, serpilip gelişmiştir.

Cuntaya Feda İle Direniş

Cunta hapishanelerinde kuşatıldığımızda, istenen siyasi kimliğimiz, düşüncelerimiz, silahlı devrim yolunu terk ederek düzene dönmemizdi. Tek Tip Elbise saldırısında somutlanmıştı teslimiyet. Saldırı "içerisi" ile sınırlı değildi, direniş de içeride teslim olmamanın çok daha ötesinde bir işleve sahip olacaktı. Dönemin koşulları gereği cuntaya karşı direnişin merkezi haline gelmişti hapishaneler. Devrimcilerin bu noktada "hapishaneler merkez mi değil mi" tartışması yapması düşünülemezdi. Bu en düz ifade ile direnmemenin teorisini yapmaktı.

Bu yol bize hep uzak oldu. Biz devrimciyiz. Nerede kuşatılmışsak, teslimiyet nerede karşımıza dikilmişse biz orada direndik. Kızıldere'den öğrendik devrimciliğin direnmeksizin yaşatılamayacağını.

Öğrendiğimizi yaşama geçirdik. Teslim olmadık. Hapishane koşullarında tek silahımız olan bedenlerimizi, THKP-C ideolojisinden aldığımız güç, Kızıldere'den devraldığımız geleneklerimizle, feda

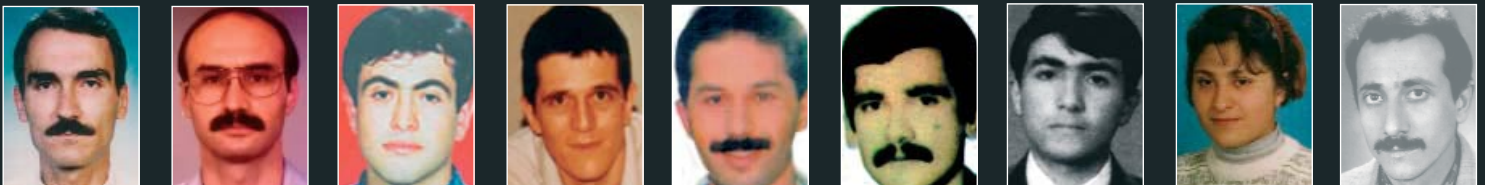
ruhuyla sürdük sipere.

Devrimci Sol tutsakları siper yoldaşlarıyla birlikte **Nisan 84'te 75 gün süren Ölüm Orucu direnişine** başlarken, cunta devrimcileri, halkı teslim alamaz bilinciyle hareket ettiler. Cuntaya teslim olmak, halka verdiğimiz devrim sözümüzü tutmamak, THKP-C'nin önder kadrolarının kendilerini feda ederek yarattıkları direnme, teslim olmama geleneğinden kesin olarak kopmaktı. Geleneklerinden kopan, geleceği yaratamazdı. THKP-C'yi savunmak, Kesintisiz II ve III'te yazılanları tekrarlamak değildi. İdeoloji yaşamın içinde savunulurken, aynı zamanda Kızıldere'de yaratılan geleneği sahiplenmek, yaşatmak ve geliştirmektir. Bunun bedeli hücre hücre eriyen bedenlerimiz olacaktı. **"... Kara toprak gibi verimli devrim tarlasına düşen tohumlar"** olacaktık. Ve biliyorduk ki, o toprakta her gün büyüüp, yeşeren **"birçok filizlerimiz olacak"**tı.

Tıpkı Kızıldere'deki gibi, 1984 ölüm orucuna da reformist ve oportünist soldan "intihar" diyenler çıkacaktı. Sonraki yıllarda aynı "intihara" sürüklenediklerinde dahi feda ruhunda somutlanan geleneği, ideolojik şekillenışı kavramaktan uzak oluşları nedeniyle ki, 2000-2003 ölüm orucunu sonuna kadar götürme kararlılığına sahip olamadılar. Siyasi gelecekleri için, devrimin geleceği için kendini feda etmek, devrimci olmanın, halk kurtuluş savaşçısı olmanın en belirgin ve belirleyici yanlarından biridir. Tarih göstermiştir ki, bu cüreti ve özveriye gösteremeyenlerin asla gelecekte söz sahibi olmaları mümkün olmamıştır. Mahirler Kızıldere'de bu özveriye göstererek Türkiye devrimi konusunda onyıllardır yıldır geçerliliğini koruyan sözlerini söylemişlerdir. 1984 Ölüm Orucu aynı halka üzerinde şekillendi.

Devrimci hareketin önderi, önder kadroları ve

Cuntaya teslim olmak, halka verdiğimiz devrim sözümüzü tutmamak, THKP-C'nin önder kadrolarının kendilerini feda ederek yarattıkları direnme, teslim olmama geleneğinden kesin olarak kopmaktı. Geleneklerinden kopan, geleceği yaratamazdı.

savaşçıları aynı feda ruhuyla “fiziki yokoluşları”na karar verirken, gerçek yokoluşun direnmeden, savaşmadan teslim olmak demek olduğunun bilinciyle hareket ettiler. Devrim yürüyüşümüz Apo, Hasan, Haydar’ın eriyen bedenleriyle sürerken, feda’nın yeni bir biçimi, bir ‘ilk’ yaratılıyordu; ölüm orucu.

Ölümü, ölüm oruçlarıyla yenmek, düşmanın elinden ölüm silahını alıp, kendini vuran bir silaha dönüştürmek, büyük bir inanç, kararlılık, sarsılmaz bir siyasi irade demektir.

“Ölüm orucunun halkların bin yıllık tarihine uzanan derin bir felsefesi ve yaşadığımız dünyanın, günlerin çıplak gerçeğine denk düşen bir politik açıklaması vardı.

Ölüm Orucu; gün gün, dakika dakika, hücre hücre ölümün üzerine kararlılıkla yürümektir.

Ölüm Orucu; inancın, düşüncenin, onurun, namusun düşmana teslim edilmemesidir.

Ölüm Orucu; zafere kilitlenmektir. En zor koşullarda bile, devrimin meşruluğunu kitlelere taşımaktır.

Ölüm Orucu; her koşulda teslim olmayan, boyun eğmeyen direniş geleneğinin şekillenişidir.

Ölüm orucu, ölümlerle kazanılacak bir zaferin adıdır.

Ölüm orucu, iktidar iddiasına ve perspektifine sahip bir örgütün direniş biçimlerinden biridir.

Ve daha kısa olarak özetlersek; ölüm orucu devrime inancın, halka bağlılığın, vatan sevgisinin adıdır.” (Devrimci Sol, Sayı 16)

Devrim bedelsiz olmazdı.

THKP-C ile birlikte Türkiye devrimine kazandırılan bu kültür, THKP-C’nin kısa pratiğinde somutlanan bu gerçek artık Devrimci Sol ile yaşıyordu. 1984, bu geleneğe yeni bir halka ekledi, gelenek

güçlendi.

16-17 Nisan’da Bayrağımızı Feda Ruhuyla Dalgalandırdık

Kırlarda, şehirlerde direnmenin, teslim olmamanın sayısız örneklerini yarattık. Çiftehavuzlar, bu direnişler arasında, gerçekleştiği süreç ve tarihimiz açısından özel bir yere sahiptir.

Önder kadrolarımızın çatışarak şehit düştüğü 16-17 Nisan direnişi, Sovyetler’in yıkıldığı, “sosyalizm bitti” propagandalarının en yoğun olarak yaşandığı, inançsızlığın boy verdiği, dünyada silahlı devrim hareketlerinin silahlarını terk ettiği bir süreçte gerçekleşti. Sadece ülkemiz halklarının değil, tüm dünya halklarının kurtuluş umudu, sosyalizm düşü bu yoğun saldırı altında yok edilmek istenmektedir. Yoldaşlarımız kuşatıldıkları üslerde saatlerce çatışırken, yok edilmek istenen sosyalizmin bayrağı tüm dünyaya haykırmaktadır:

Sosyalizm umudu yaşayacak. Bu umudu anti-emperyalist anti-oligarşik halk devrimi ile iktidara yürütenler temsil ediyor, biz temsil ediyoruz. Bu inançla çatışacak, direnecek, teslim olmayacağız. Bayrağımız hiç yere düşmeyecek, “ülkenin her yanında dalgalanacak.”

Çiftehavuzlar’da bayrağımızı dalgalandıran Kızıldere’de ana rahmine düşen feda ruhudur, direnmeyen, teslim olmayan Parti-Cepheli kişiliktir.

Feda Ölüm Oruçlarında Büyüyor

Çiftehavuzlar’da dalgalanan bayrak hızla Parti-Cephe saflarını büyütmüş, 1990’lı yılların ideolojik saldırıları büyük oranda göğüslenerek halklara devrim yürüyüşünün sürdüğü yeniden ilan edilmişti.

“Emperyalizmin ve faşizmin bizler nezdinde halkı teslim alma saldırısına karşı ben de diğer Ölüm Orucu Savaşçısı yoldaşlarım gibi hiç tereddüt etmeden canımı feda edeceğim.”

(AHMET İBİLİ)

Halk kitlelerinin devrimci saflara akışının hızlandığı bu süreçte oligarşinin saldırıları da yoğunlaştı.

Baskı ve terörle tüm halkı kimliksizleştirme, kişisizleştirme çabalarına hız verdi düşman. “Hiçbir şey için ölmeye değmez... ideolojiler öldü” propagandalarına paralel olarak fiili saldırıların yoğunlaştığı bu süreçte, hapishaneler yine halkın moral kaynağı, başeğmeyen isyan damarı olarak saldırıyı en önde göğüslüyordu. 19 Aralık’ta çok daha düz olarak ifade edecekleri gibi, “hapishaneler sorunu” dedikleri hapishanelerde devrimci örgütlenmeyi, Anadolu devrimciliğinin direnen yanını yok etmedikçe, boyun eğdirmedikçe halkı teslim almanın mümkünü yoktu. Saldırın adı, hücre tipi hapishaneler olmuştu.

Feda ruhuyla en öne fırladı özgür tutsaklar. Ayçe İdil Erkmen’in dediği gibi, 1996 ölüm orucu kahramanları, *“Apo’ların, Haydar’ların, Fatih’lerin, Hasan’ların bedenleriyle açtıkları yoldan ilerleme görevini”* onurla taşıdılar. Alınlarına taktıkları bantı, namusları, halka verilmiş devrim sözü bildiler.

20 Mayıs’ta başlayan direniş 45 gün sonra Ölüm Orucuna dönüştü. Devrimci tutsakların *“bizi teslim alamazsınız”* haykırışı, devrimci ideolojinin gücüydü. Saldırı inançları uğruna ölümüne direnen hücre hücre eriyen bedenlerle bozuldu. Zafer, 5’i Parti-Cepheli 12 şehitle kazanıldı.

“Belki hepimiz şehit düşeceğiz. Ama hiçbirimiz ölmeyeceğiz. Biz grevlerde yürüyüşlerde gösterilerde silahlı eylemlerde kitle örgütlenmelerinde zafer halaylarında acınızda ve sevincinizde aranızda olacağız” güveniyle, geleneğe yeni bir halka ekleyerek, kahramanlığı kitleselleştirerek ölümsüzleştirdiler. Ölmediler... Gün gün çoğaldılar yine. 2000’de ölüme yatacak olan yüzlerce devrimci tutsak, Apoların, Fatihlerin, Haydarların, Hasanların

yanına onların adını kattı, onlardan aldığı güç ve moralle tarihte eşi görülmedik bir kahramanlığın yaratıcısı oldular.

“Bizler onlardan aldığımız güçle yatıyoruz ölüme. Onların gösterdiği yoldan ilerliyoruz. Tek başına bunlar bile yeniden doğmanın kanıtlarıdır. Eğer Müjdat hayatta olmadığı halde bana güç veriyorsa bunun adı ölümsüzlüktür...”

Fırat, ölüme yattığında bunları söylerken, yüzlerce direnişçinin düşüncesini dile getiriyordu.

19-22 Aralık’tan 2003’e Büyük Kahramanlık, Eşsiz Fedakarlık Günleri

Alev alev yandı hapishaneler, ateş topuna döndü bedenler, her “teslim olun” çağrısına Kızıldere’de Mahir’lerin cevabı verildi. Yüzlerce Parti-Cepheli devrim için, parti için, yoldaşları için feda yarışına girdi. Feda açlıktı. Feda tutuşan bedendi. Feda kurşunların önüne bedenini siper etmekte.

19-22 Aralık büyük kahramanlık günlerinde Türkiye devriminin en önemli anına tanık oldu bütün dünya. Devrimcilerin teslim alınamayacağı bir kez daha hiç unutulmamak üzere bilinçlere kazındı. Hedef, oligarşinin temsilcilerinin binlerce kez tekrarladıkları gibi “örgüt” idi. Bizi yok etmeden Türkiye halkına yoksulluk, ölüm, açlık getirecek IMF paketleri rahatça uygulanamaz, bizi yok etmeden faşizme karşı direnişler bitirilemezdi.

Yok etmek için geldiler. Feda ruhuyla yetişmiş yüzlerce Parti-Cepheli tutsağın direnişiyle karşılaştılar. Yakıp yıkabilirlerdi kendi hapishanelerini, ama devrimcileri teslim alamayacaklarını, geç de olsa, bugünden baktıklarında oligarşi de anlamış oldu.

Bütün hücrelerim halkımın kurtuluşu için çarpışacak. Ölümüm halkımın adalet özlemi, umudu, kurtuluşudur. Ölümüm halkımın onurlu, namuslu yaşamıdır. Halkımın özgürlük özlemidir. Canım halkıma feda olsun...” (FİDAN KALŞEN)

“Hiçbir şey için ölmeye değmez” burjuva teorisi, reformizmin dilinde “hayat kutsaldır” diye çıktı karşımıza. Kuşatma aynı kuşatmaydı, hedef aynıydı; ezilen halkların emperyalizme ve faşizme karşı isyanlarını yok etmek. İsyen kansız olmaz, devrim can verilmeden gerçekleşmezdi. “Hayat kutsaldır” diyenler devrimi istemiyor, bu düzen sürsün, reformlarla yetinelim diyordu. Faşizmin karşısında reform hayalleri suya düştüğünde de umutsuzluk, karamsarlık yayıyordu.

Biz devrim yapmak için çıktık bu yola. Çünkü biz kirletilemeyen, çarpıtılamayan devrimciliğin temsilcileriyiz. Her cephede fiili, ideolojik, hücre hücre direndik. Oligarşi “hapishaneler sorununu” çözemedi. Bugün F tiplerinde süren direniş 3. yılına girdi. İçeride, dışarıda yeni kahramanlıklar, yeni feda örnekleri yaratıldı. Hücreselerde dışarıya için tutuşan bedenler, dışarıda içerisi için hücre hücre eriyen bedenler, düşmanın beyinde patlayan Gültekin’ler, Uğur’lar feda ile süren devrim yürüyüşümüzün “ilk”leri oldular. İlk oldukları anda çoğaldılar.

Devrim Yürüyüşümüz Feda Ruhuyla Sürecek

Parti-Cephe çizgisinde, 33 yıllık tarihi bir süreçte, Kızıldere’den 1977-1980 arası anti-faşist mücadeleye, 1984 ölüm orucundan kuşatma altında savunulan üslerde ölümü gülerek karşılayan direnişlere, 1996 ölüm orucu eyleminden düşman karargahlarında bedenini bomba yapıp patlatan feda savaşçılara onlarca direnişle yaratılan feda ruhu teorik kalıplarla, şablonlarla açıklanamaz.

Marksizm-Leninizme sarsılmaz bir inançla, her direnişte büyüttüğümüz iktidar iddiasıyla birlikte düşünüldüğünde anlaşılabilir ancak. Sınıflar mücadelesinin tarihsel gelişimi içerisinde bakılarak, faşizm ve emperyalizm gerçeği düşünülerek anlaşılabilir.

Filistin’de fedayı ortaya çıkaran koşullar ne ise, Türkiye’de feda geleneğinin doğmasının gelişmesinin objektif koşulları da odur. Zulmün biçimleri farklı olabilir, işgal gizli ya da açık olabilir, buna karşı direnişin biçimleri değişebilir, ama değişmeyen fedanın kendisidir. Zulüm ve zulmün karşısında özgürlük tutkusuyla yanıp tutuşan halklar gerçeğidir fedanın kaynağı. Ülkemizde bu gerçek Marksizm-Leninizmin kılavuzluğunda yaşam buldu.

Bugünün dünyasında emperyalizme, işbirlikçi iktidarlara karşı direnme kararlılığında olanlar bugün değilse yarın bir eylem biçimi olarak fedayı da tartışmak durumundadırlar. Feda yenilmezliğin, devasa zulüm makinalarına, modern silahlara karşı teslim olmazlığın adıdır. Filistin bunun en açık göstergesidir. F tiplerinde zulmün her türlüşünü yaşayan direnişimiz bunun açık kanıtıdır.

Feda, devrimci hareketin 33 yıllık silahlı devrim çizgisinin her anına damgasını vurdu. Parti-Cephe; tarihi boyunca hiçbir mücadele biçimine hapsetmedi mücadelesini. Gün oldu üslerde ölümüne direniş öne çıktı, gün oldu hapishanelerde ölüm oruçları, gün oldu bedene sarılan bomba ile düşmana darbeler vuruldu. Değişmeyen tek şey Kızıldere’den devraldığımız mirastı; direnmenin, teslim olmamanın örneklerini yarattık 33 yıllık savaşımızla. Ve bugün ödediğimiz bedellerin büyüklüğüne dönüp bakmadan “kan, ter içinde”, feda ruhuyla devrim yürüyüşümüzü sürdürüyoruz.

“Fazla söze gerek yok. Biz haklıyız ve bu haklılığımızı ölümüne dek savunacağız. Amacımız tüm dünyayı, ülkemizi yaşanabilir bir duruma getirmek. Emperyalizme karşı savaşmak. Yaklaşık bir kaç saat sonra düşmanın beyinde bir bomba gibi patlayacağım. Çok heyecanlı olduğum için fazla bir şey söyleyemiyorum. Zaten fazla söze de gerek yok. Bana bu görevi verdiği için Partime teşekkür ediyorum.” (UĞUR BÜLBÜL)

Zaferi şehitlerimizle kazandacağız

Bu toprakların en bereketli mevsiminde
 Umudun kanlarımızla göğherdiği yerde
 Doğup filizlendik
 Ve yine bir bahar vakti
 Kucakladık yılların hasretini
 Sevdayı, Onuru, Coşkuyu
 Bir kez olsun eğilmeyen başı
 Bir kez olsun dinmeyen bir savaşı
 gösterdi takvimler
 Erişilmez dağların
 Ulaşılmaz yolların ardında değil
 Yıllar boyunca bu vatanda
 Zaferin tetiğini çeken yürekleri anlattı
 Ve artık gün doğumlarında
 Hiç kapanmayacak bir tarih sayfası aralandı
 Bir tomurcuk patladı Mart'ın otuzunda
 Adını Devrimden aldı
 Adını Halktan
 Adını Kurtuluştan
 Ve onun adı sürülürken cepheye
 Öfkenin, inancın, hıncın mermileri
 20 yıllık hasretle düşmanın bağrına saplandı.
 Savaşttık, Savaşıyoruz

Zorluklar ne yenilmez tufan
 Ne önüne geçilmez hırçın dalgalar
 Andımız bir vuruşta
 Kaleleri yıkabilir
 Andımız en heybetli denilen bir dalgadan
 Daha güçlü vurabilir
 Andımız
 Bir yumruğun
 Binlerce kez sıkılışında
 Bir ağzın
 Binlerce kez susuşunda
 Ve en suskun denilen anda
 Binlerce yürek haykırışındadır
 Andımız
 Bir bedeninin
 Tekrar tekrar doğuşunda
 Düşmana meydan okuyuşundadır
 Andımız
 Her koşulda
 Ama her koşulda
 O tek ve yaman sözcüğün
 Binlerce yıla hükmeden akışındadır
 DEVRİM

Kızıldere'den ölüm orucuna...

Feda Ruhuyla Devrim Yürüyüşü

Kızıldere'den 1984 ölüm orucuna, 1984'ten 12 Temmuz 1991'e, 12 Temmuz'dan 16/17 Nisan direnişine, Çiftehavuzlar'dan 1996 ölüm orucuna, Çaytaşı, Balkıca, Bahçelievler, Bağcılar, Buca, Ümraniye, Ulucanlar ve devrim tarihimizin en görkemli sayfalarının yazıldığı 2000-2003 şanlı ölüm orucu direnişine;

Mahir'lerden, kuşatma altında sosyalizmin bayrağını İstanbul'un semalarında dalgalandıran Sabo'lara ve 19 Aralık'ta kurşunlar, bombalar, yangınlara bedenlerinin aleviyle direnen Fidan'lara ve faşizme öfkesini bedenine sarıp düşmanın beyninde patlayan Gültekin'lere 31 yıldır feda ruhuyla sürdürüyoruz devrim yürüyüşümüzü.

Yürüyüşümüzün her karesinde sarsılmaz bir inanç, başeğmez bir siyasi irade ve dünyayı Türkiye'den sarsma kararlılığımız vardır. Kızıldere'de yaratılan feda geleneğini sahiplenip ileri taşıyarak büyüten Marksizm-Leninizme inanç ve bunun ya-

rattığı kararlılıktır.

Bu inanç ve kararlılıkla yürüyoruz. Bu feda ruhuyla Anadolu toprağına sökülemeyecek şekilde kök saldık.

Bu feda ruhuyla, fiziki, ideolojik kuşatmaların içinden dimdik ayakta çıkmasını bildik.

Bu feda ruhuyla 19-22 Aralık KAHRAMANLIK GÜNLERİ'nde 'ilk'ler yarattık. Ve bu feda ruhuyla F tipi hücrelerde büyük direnişi sabır, kararlılık ve zafere olan inançla sürdürüyoruz.

Bu feda ruhuyla direnmeye, mücadele etmeye devam ediyoruz.

Amerikan emperyalizminin tüm dünya halklarına savaş ilan ettiği bugünün dünyasında feda, çeşitli biçimleriyle, emperyalizme, işbirlikçisi iktidarlara karşı direnme kararlılığını taşıyanların, iktidar iddiasında olanların direniş biçimi olarak tüm dünyamız gündeminde.

Devamı sayfa 34'de...